HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Torstaina tammikuun 25. pnä | PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA | 2:nen vuosikerta ▪ 1934 No 4

KYSYMYS 1: **Mitä sanotaan, kun suurpankki vapauttaa itsensä 166,000,000 markan „pula-ajan painolastista"?**
VASTAUS: **„Se on reipas, rohkea ja viisas ote!"**

KYSYMYS 2: **Mitä sanotaan, kun maanviljelijä tahtoo vapautua kultaklausulin aiheuttamasta „pula-ajan painolastista"?**
VASTAUS: **„Hän on kykenemätön ja kevytmielinen – lähteköön maantielle"!**

KYSYMYS 3: **Mikä näissä sanonnoissa kuvastuu?** *VASTAUS:* **„Vapaan kilpailun tasavertaisuus!"**

SKJ-n II:set vartijakurssit

Kuluvan kuukauden 16—20 p:nä oli Helsingissä koolla joukko SKJ:n vartijoita saadakseen luentokursseilla lisää herätteitä uuden maailmankatsomuksen levittämiseksi Suomen kansan keskuuteen. Kuvassa näkyy osa kursseihin osallistuneita vartijoita. Keskellä SKJ:n johtaja, jääkärikapteeni Arvi Kalsta.

Sos. dem. pomot huolissaan paksuista lompakoistaan

Valehtelevat reippaasti, rohkeasti ja viisaasti Saksan uudesta työlaista.

Sosialidemokraattisen puolueen pomoille ei mikään ajatus voi olla vastenmielisempää, kuin että työtätekevien elinmahdollisuudet todellakin paranisivat. Mistähän nuo pomot saisivat lihavat palkkansa, ellei työväki sokeasti luulisi tarvitsevansa heitä etujensa »esitaistelijoina»?

Sentähden sosialidemokraattiset pomot aina julkisuudessa pitävät suurta melua työläisten etujen edistämisestä, mutta samanaikaisesti salassa ovelasti järjestävät asioita niin, ettei mitään työläisten asemaa kouraantuntuvasti parantavaa aikaansaataisi, jotta viimemainitut pysyisivät aina tyytymättöminä ja siis edelleen kiltisti luulisivat tarvitsevansa »johtajiaan» — ja maksaisivat niille lihavat palkat.

Tästä samasta syystä samat pomot hirmuisesti pelkäävät, että työläiset saisivat tietää totuuden siitä, mikä on muualla maailmassa saatu aikaan työväen aseman parantamiseksi. Sillä tässä tapauksessahan työväkemme saattaisi ryhtyä vaatimaan, että meilläkin parannettaisiin heidän asemaansa samalla tavalla, ja tuo pomoille niin tärkeä tyytymättömyys loppuisi.

Sosialidemokraattisen puolueen pomojen *ainoa* huoli on siis omien tulojensa ja vaikutusvaltansa säilyttäminen eikä suinkaan työläisten elinehtojen todellinen parantaminen. Tämä on hyvinkin helppo *todistaa*. Niinpä esimerkiksi Suomen Sosialidemokraatti kyllä kirjoittaa liian alhaisista työpalkoista, jotka työnantajat maksavat työntekijöille, *mutta ei mainitse sanaakaan siitä*, että pankeissamme makaa toimettomana lähes 1 miljardi Suomen markkaa, eikä siitä, etteivät pankit päästä noita rahoja liikkeelle liike-elämää vilkastuttamaan, vaan päin vastoin tällä pidättäväisyydellä pitävät teollisuuden harjoittajat niin tiukalla, etteivät näiden yritykset kannata, vaan menevät useasti vararikkoon ja joutuvat polkuhinnalla rahavallan kynsiin. Jos sosialidemokraattisen puolueen pomot *todellakin* harrastaisivat *työläisten* parasta, eivätkä vain ajattelisi itseään, niin he toki ainakin viittaisivat tähän huutavaan epäkohtaan sekä vaatisivat sen poistamista, sillä selväähän on, että *juuri työväki* tästä kärsii. Kun työnantajalla ei ole liikkeensä hoitamista varten riittävästi rahaa ja hän ei voi alentaa korkoja, sillä pankit ovat vahvemmat kuin hän itse, mutta työpalkkoja hän voi kyllä alentaa, ja se hänen sitten täytyykin tehdä, voidakseen tyydyttää pankkien vaatimukset, jos tahtoo tai ei. Työläiset voisivat kyllä tähän vastata lakolla, mutta niin kauan kuin *ylläpidetään työttömyyttä*, niin lakolla ei ole menestymisen edellytyksiä. Alentamalla korkoja voitaisiin vähentää työttömyyttä ja siis parantaa sekä työväen mahdollisuuksia vaatia suurempia palkkoja että työnantajan mahdollisuuksia maksaa sellaisia. Mutta sitä sosialidemokraattisen puolueen pomot eivät toivo tapahtuvan; he toimivat päin vastoin tässä korkokysymyksessä salassa täydellisessä yhteisymmärryksessä rahavallan kanssa.

Näin häikäilemättömästi sinua vedetään huulesta, Suomen työläinen! Ja sinä sitä kiltisti kärsit!

Ja kun me paljastamme sinulle totuuden, niin Suomen Sosialidemokraatti vielä pahemmin yrittää vetää sinua huulesta, *eikä tällöin halveksi törkeimpienkään valheiden käyttämistä* tässä tarkoituksessa. Kuvaavana esimerkkinä tästä on k.o. lehden pääkirjoitus »Natsien uusi työlaki». (22. 1. —34.) Siinä näet on niin taitavasti sekoitettu totuutta ja valhetta, että lukija saa aivan väärän kuvan tositilanteesta. Totta on, että »liikeyrityksen johtaja on liikkeenharjoittaja, joka yksinään ja omalla vastuullaan ratkaisee kaikki liikeyritystä koskevat asiat». Totta on myöskin, että valtio »työn luottamusmiesten» avulla valvoo yrittäjien palkkapolitiikkaa. *Valhe* on, että »työn luottamusmiehinä» toimi-

(Jatk. siv. 4.)

ROOSEVELTIN rahatalouspolitiikka.

Koko maailma seuraa jännityksellä Ameriikan rahatalous-poliittista kehitystä. Se osaltaan näyttää, kuinka siitä nyt on tullut päivän polttava kysymys. Odotellaan uteliaina Rooseveltin politiikan ja ajatuksen kulun lopullista suunnan vahvistumista. Me voimme varmuudella sanoa, että vanha liberalistinen suhdanne talouselämän ja luoton välillä ei enää voi kansakuntaa menestyksellisesti palvella. Sentähden tekee Rooseveltkin kokeiluja ja ne ovat vielä rohkeampia kuin äskeiset Helsingin Osakepankin otteet. Lienee syytä olettaakin niiden olevan lopuksi vähemmän »viisaita», sillä työskentelyn päätarkoituksena on tuskin kokonaisuuden edun mukainen luoton järjestely, vain ainoastaan luottotalouden uusiminen niin, että entiset maailman raharuhtinaat voisivat jatkuvasti ja parhaansa mukaan lypsää kansan talouselämää.

Erikoisesti kummastuttaa Ameriikan talouselämän elvyttämisessä »rakennus- ja tuotantosupistukset. Ei ole helposti ymmärrettävissä kuinka supistukset voivat vaikuttaa talouselämään elvyttävästi. Eikä suinkaan liene todella kysymys siitä, että saadaan liian paljon valmista aikaan, vaan ainoastaan väärästä talouselämän järjestelmästä, s.o. tuotteiden ja rahan kiertokulun huonosta ohjauksesta. Täytynee kai pitää pääasiana saattaa markkinat, kansalaiset ostokykyisiksi eikä suinkaan taistella vanhentuneen talousjärjestelmän pelastamisen puolesta. Tuotannon tyrehdyttäminen, ettei se lopullisesti tuhoaisi jo kalkkiutunutta vanhollista järjestelmää, näyttää lohduttomalta.

Rooseveltin indeksiraha tuntuu myöskin epäilyttävältä. Raha ei todellakaan ole muuta kuin vaihtoväline ja hintamitta. Indeksirahana se kylläkin jää vaihtovälineeksi, mutta ei enää ole hintamitta. Sen asemasta, että rahalla mitattaisiin hinta, mitataan tavarain hinnalla rahan kurssiarvo. Niinollen on vaikea kuvitella, kuinka rahan kurssi voitaisiin kiinteäksi vakiinnuttaa.

Näyttää siltä, että Rooseveltilla on enempi kuin kylliksi työtä järjestää tasapaino liberalistisen rahatalouden ja talouselämän kesken. Siinä ei enää selvitä osakepääoman puolentamisella vaikka olisi kuinka reipas, rohkea, ja viisas. Talouskriisi ei näytä olevan helppo uusia muuten kuin liberalistisen talousjärjestelmän uusimisen kautta.

Amerikaan luottosysteemi jäisi entiselleen ja siitä riippumatta annettaisiin lisäksi tukiluottoa. Sensijasta, että seurattaisiin kysynnän sopivaisuutta tuotantoon ja puuttuvan lainakapitaalin tilalle käytettäisiin lisättyä luoton luomista, tietysti huomioonottaen vaihdannan suurentamisen ja ostokyvyn vahvistaminen. Siten saatujen näkemysten perustalla voidaan määritellä uusi luottojärjestelmä.

Ei siis voida lähteä rahasta ja muodostaa sille sopiva talouselämä, vaan on lähdettävä luomaan uutta talouselämää, talouden käytännöllisten vaatimusten perustella ja uudelle talouselämälle on luotava sen tarvitsema käytäntöä palveleva luottotalous.

Kauppalehti mahtailee piispa Hannu Brask'in kuluneessa messupaidassa.

Pikkueläjiltä se vaatii kaukonäköisyyttä, mutta pankkiherroilta vain — kansantaloustiedettä.

Uskollisena rahavallan renkinä on Kauppalehti pääkirjoituksessaan 22. 1. kiirehtynyt ilmituomaan hermostuneisuutensa siitä, että »eräät lehdet» ovat ankarasti arvostelleet Helsingin Osakepankkia. Suorastaan alakuloinen on lehti sen johdosta, että muka »eräiden edesvastuuttomien ja pahansuopienkin henkilöiden toimesta» olisi synnytetty »pankeille vihamielinen ilmapiiri, joka pahasti myrkyttää kaiken luotonannon pohjana olevaa luottamusta».

Emme tiedä, mitkä nuo »eräät lehdet» ovat, koska nähtävästi on ollut rahavallan rengin »arvovallan» vastaista puhua suoraa kieltä. Mutta joka tapauksessa Kauppalehden k.o. pääkirjoitus antaa meille aihetta muutamiin suoriin sanoihin.

»Pankeille vihamielinen ilmapiiri» on jo kauan ollut olemassa, sekä Suomessa että useimmissa muissa maissa. Se on luotu sen »edesvastuuttoman ja pahansuovan» politiikan kautta, jota nykyinen liberalistinen maailmankatsomus ja siihen perustuva talousjärjestelmä *houkuttelevat* pankkiherroja harjoittamaan. Me emme edes syytä siitä niin ankarasti noita pankkiherroja, kuin juuri niitä kynänkäyttäjiä, jotka jatkuvasti kirjoituksissaan ylistävät vanhentuneita ja tekniikan aikakaudelle sopimattomia ihanteita.

Emme usko edes pystyvämmekään tuollaista »ilmapiiriä» luomaan — tyydymme sen olemassaolon toteamiseen ja sen syiden paljastamiseen.

Pankkia ympäröivä »ilmapiiri» totisesti hyvin muistuttaa sitä ilmapiiriä, jonka suojassa katoolinen papisto harrasti omaa aineellista hyvinvointiaan, kun Kustaa Vaasan aikana valtakunnan talouselämä oli sortumaisillaan. Ero on vain siinä, että hengellinen sääty silloin omisti ainoastaan vidennen osan maasta, kun sitä vastoin nyt tuskinpa viideskään osa kaikista aineellisista arvoista enään lienee jäänyt korkeiden finanssipiirien »kontrollin» ulkopuolelle. Montako löytyy nykyään taloja, tiloja, tehtaita ja liikkeitä, joista nimelliselle »yksityiselle yrittelijälle» ja omistajalle todellakin kuuluu edes viides osa?

Nyt niinkuin silloinkin käyttävät nuo suurvaltiaat mahtinsa säilyttämiseksi kahta pääkeinoa: »arvovaltaa» sekä »kerettiläisten» vainoamista. Silloinkin uskoi kansa sokeasti tuohon »arvovaltaan», kunnes Martti Luther reippaasti paljasti naamarin takana piilevien kasvojen todelliset piirteet. Kansallissosialismi ei ole mitään muuta kuin politiikan ja talouden aloilla tapahtuva »uskonpuhdistus». Mahtava piispa Hannu Brask silloin turhaan yritti leimata lutherilaisia »lusiferilaisiksi», ja yhtä turhaan Kauppalehti nyt yrittää leimata uuden aatteemme esitaistelijoita taloudellisiksi kerettiläi-

(Jatk. siv. 4.)

Maataloutemme menekkipula alkaa herättää asiallistakin huomiota.

Sen ratkaisu edellyttää uhkaavaisuutta sekä taloudellisen ajatustavan uudistusta

Pääkirjoituksessaan on »Hufvudstadsbladet« t.k. 24. p:nä otsikolla **»Maatalouden menekkipula«** ilmituonut ajatuksia, jotka hyvin monissa pääkohdissa ovat niiden näkökohtien kanssa yhtäpitäviä, joita olemme lehtemme numerossa 11. 1. 33 esittäneet Suomen ja Saksan väliseen kauppasotaan nähden. Hufvudstadsbladet toteaa, että Saksa päättävästi pyrkii omavaraisuuteen; että samaan suuntaan meneviä pyrkimyksiä on olemassa muissakin maissa, joten emme saa rakentaa suuriakaan toivomuksia uusien markkinoiden löytämiseen maataloustuotteillemme; ja että meidän siis tulee myöskin pakostakin pyrkiä omavaraisuuteen. Lisäksi lehti esittää hyvinkin valaisevan, ammatillisiin numerotietoihin perustuvan katsauksen meidän maamme mahdollisuuksiin viimemainitussa suhteessa, todeten, että tehtävä on sangen vaativa ja edellyttänee valtionkin myötävaikutusta.

Mielihyvällä toteamme lehden alkaneen herätä näkemään tositilanteen vaatimuksia, sellaisina kuin me olemme niitä jo alunpitäen korostaneet.

Mutta lisäksi toivomme, ettei asia päättyisi tähän heräämisen oireisiin, vaan että lehti jatkuvasti myötävaikuttaisi sanoista tekoihin siirtymiseen.

Tällöin tulee lehti huomaamaan — sen me uskallamme niinikään ensimmäisinä ennustaa — ettei sen esittämään oikeaan päämäärään voida päästä nykyisen liberalistisen talousjärjestelmän puitteissa:

Maataloutemme tuotannon ja kaupan aloilla toimivat meillä lukuisat järjestöt, ilman selvää järkiperäistettyä ja elimellistä keskenäistä yhteyttä, joista itsekukin nykyisen vale-liberalistisen maailmankatsomuksen mukaisesti yrittää itsekkyyden pohjalla hankkia itselleen mahdollisimman suuria etuja, kykenemättä — vaikka tahtoisikin — kiinnittämään läheskään riittävää huomiota sellaisen tasapainon säilyttämiseen, kuin mitä kokonaisuuden etu vaatii.

Tyydyttäviin käytännöllisiin tuloksiin voimme päästä ainoastaan herättämällä Suomen kansa näkemään, että kokonai-

(Jatk. siv. 4.)

Puseromiehen silmänisku.

»Natsit tuottavat huolia Pyhälle istuimelle.»
(Hels. Sanoman kirjeenvaihtajalta.)

Niin, — *entinen* Saksan hallitus ei kyllä tuottanut huolia Rooman paaville, ei — mutta päinvastoin poliittista valtaa ja ehkäpä jonkun verran mammonaakin. Se hallitus siirsi — periaatteellisesti — kaikki huolet *Saksan kansan niskoille.* Ja ne huolet olivat nimeltään: nälkä, kurjuus, työttömyys, — eli toisin sanoen kiirastuli jo maan päällä. Natsien paaville nyt tuottamia huolia ei voida verrata näihin, sillä eihän Ludviginkadulta Piuksen luo lähtenyt pyhiinvaeltaja kerro sanaakaan siitä, että Vatikaanissa kärsittäisiin nälkää ja puutetta. Siihen aikaan kun katolinen keskustapuolue vielä oli valtti siellä Saksanmaassa, niin laskettiin itsemurhat, jotka johtuivat siitä, että kansalaiset olivat kärsineet tarpeeksi, eivätkä enemmän kestäneet eivätkä enää uskoneet tulevaisuuteen, päivittäin moniin kymmeniin. Mutta paavi, roomalaiskatolisen kirkon *nimellinen* päämies (todellinen kirkkoherra on jesuiittakenraali — puolalaisjuutalainen — Lewandowsky) ei katsonut velvollisuudekseen puuttua asiaan, avustamalla tätä sorrettua kansaa. Vastaavia »huolia» (nim. nälkää, kurjuutta y.m.) ei liene Vatikaanissa sattunut, sillä onhan toi New Yorkin »rahapaavi» Pierpont Morgan, joka hoitelee Pyhän istuimen ja jesuiittojen raha-asiat, säännöllisesti suorittanut hänen — Pietarin ja Paavalin nimessä — kiskomansa korot toimeksiantajilleen.

Helsingin Sanoman kirjeenvaihtajan pannaanjulistus (paremmin pannupihvi) kertoo sitten, kuinka Vatikanin valtiosihteeristö on kukkuroillaan Saksan katolisilta tahoilta saapuvia valituskirjeitä. Aika »arvovaltainen» ukkeli toi Ludvikinkadun ristiretkeläinen, jolle Vatikanin korkeimpienkin virastojen ovet ovat avoinna. Taikka onko asianomainen ainoastaan kurkistanut kirjeluukusta, joka on vaarallista, sillä siitä voi tulla naaranappi silmään. Kummallista kyllä, että tuollaisia valituskirjeitä saapuu Saksasta Roomaan siinä määrin, vaikka »totuuden torvet» (puoluesanomat ja Hels. Sanomat etunenässä) väittävät, että Hitlerin valtakunnassa kaikki kansalaisoikeudet — ja myöskin kirjesalaisuus — ovat poljetut maahan. Kylläpä se »totuus» on monimutkainen!

»Erikoisesti valitetaan sitä, että katoliselta papistolta on kielletty lainmukainen puhevapaus». Siinä se sitten olikin. Paavi on tietenkin huolissaan kun hänen »puoluesihteerinsä» Saksan »vaalipiirissä» eivät enää saa politikoida. Uusi Saksa vaatii, että papit saarnaavat Jumalan sanaa kansalaisille, eikä vihaa torsiaan vastaan. Niin — »natsit tuottavat huolia Pyhälle istuimelle»!

Helsingin Sanomat kertoo sitten Vatikanin ja Saksan välillä solmitun konkordaatin yhteydessä, että *»hän* (paavi) *kuitenkin luotti von Papenin makeileviin puheisiin»*. Toisin sanoen Saksan edustaja, katolilainen von Papen, konkordaattikeskusteluissa olisi pimittänyt Pius XI. Onneksi olkoon! *Mutta kukahan tuli nenästä vedetyksi, kun meidän ministeri Witting äskettäin kävi neuvottelemassa Vatikanissa.* Oliko se taas paavi, tai oliko se Witting — taikka Suomen kansa?

Siinä jutussa voikin vielä tulla yllätyksiä, joista tavallinen puseromies menee istuimelleen, vaikkei Pyhälle!

VIIKON UUTISIA

Ylläolevalla otsikolla tulee »Herää Suomi» joka numerossaan julkaisemaan lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista kotimaassa ja ulkomailla. Leikkaamalla ja säilyttämällä ne, voi lukija vuoden loppuun mennessä muodostaa itselleen hyvän hakemiston, joka antaa hänelle suppean yleiskuvan yleisten asioiden kulusta koko vuoden aikana.

17. 1. Tampereen piispan vaaleissa sai professori Aleksi Lehtonen enimmät äänet.

*

18. 1. Yliopiston kansleri Suolahden ehdotus, jonka mukaan ruotsinkielisten suomalaisten korkeakouluopetuskysymys olisi ratkaistava perustamalla Turun Akatemiaan valtion kustantama lisäosasto, on lähetetty Turun Akatemialle. Ehdotuksen mukaan tulisi lisäosastoon kuulumaan 11 uutta professorinvirkaa.

18. 1. Saksan ulkomaankauppa oli v. 1933 noin 668 miljoonan Saksan markan vientivoittoinen. (Noin 11 miljardia Suomen markkaa.)

*

18. 1. Tavaratalo »Tempoa» on sakotettu salakuljetettujen hummerisäilykkeiden myynnistä.

*

19. 1. E.K. on Raudussa pidättänyt vakoilija Behm'in veljen.

*

22. 1. Suomenlahdella ovat 28 kalastajaa jääneet liikkeelle olevalle jäälautalle. Lentokone on käynyt heidän luonaan ja todennut, etteivät ole missään välittömässä vaarassa.

*

22. 1. Kummituslentäjiä kummallista kyllä kummittelee kovasti kaukaisessa Kemin kaupungissakin.

*

22. 1. Roosevelt on antanut suostumuksensa Suomen ja Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen välisen ystävyys-, kauppa- ja konsulisopimuksen allekirjoittamiseen. Sen sisällöstä tulee ulkoministeriömme antamaan tiedoituksen heti allekirjoittamisen jälkeen.

Maataloutemme asema.

Kun ajattelee maamme pääelinkeinon, maataloutemme tilaa tällä hetkellä, niin tuntuvat suorastaan masentavilta nuo päivälehtien palstoilla alati toistuvat uutiset tilanteen paranemisesta. Jos tällaiset tilanteen arvostelijat vähän viitsivät ajatella esim. maataloutemme asemaa nykyään, niin tuollaiset arvostelut tilanteen helpponemisesta hyytyisivät huulille.

Raskasta on maataloutemme asema kokonaisuudessaan, mutta erikoisen vaikea se on karjatalouteen nähden. Kun viime syksynä oli saatu maassa verrattain hyvä sato, ja karjataloustuotteiden hinnat alkoivat nousta, niitten menekkimahdollisuudet näyttivät paremmilta sekä kun eduskunta vuoden lopussa oli ottanut tämän vuoden menoarvioon 95 miljoonaa kotieläintuotannon tukemista varten, niin varmasti tuntui maanviljelijöistäkin tilanne eräissä suhteissa hiukan lohdullisemmalta. Jopa uskallettiin kiinnittää maatalouteemme entistä enemmän työvoimaa.

Mutta tuskin koskaan lienee maanviljelijä tulevaisuuslaskelmissaan niin pahasti pettynyt kuin tällä kertaa. *Maanviljelys- ja karjataloustuotteiden hintataso nykyhetkellä osoittaa jyrkkää laskusuuntaa.* Meidän maataloutemme kannattavaisuusprosentti on yleensä ollut alhainen, vain 2 ½—3 % keskimäärin. Tällä hetkellä ei liene syytä puhua sen kannattavaisuus-, vaan päinvastoin kannattamattomuusprosenteista, sillä kannattavaisuusprosentti on jo sivuutettu. Karjataloustuotteiden hintojen lasku on ollut suorastaan katastroofimainen. Kun yleensä lasketaan voikilon kustannusten tekevän 25—27 Smk. ja kun nykyisin voin hinta lienee vientipalkkion mukaan ottaen Smk. 15—16, niin voi jokainen päätellä ilman muuta, että karjataloutemme tulevaisuus ei näytä lohdulliselta.

Paraikaa käydään Saksa—Suomi kauppaneuvotteluja Berliinissä. Päättyköötpä neuvottelut miten tahansa, meillä ei ole mitään syytä tuudittautua siihen luuloon, että maataloutemme asema kauppavaihtomme kautta Saksan kanssa vastaisuudessa tulee turvaksi, vaan että meidän täytyy pitemmällä tähtäimellä tulevaisuutta ajatellen järjestää olomme ottaen huomioon, ettei maataloutemme tule paljonkaan hyötymään Saksan markkinoista, kuten tässä lehdessä olemme aikaisemmin osoittaneet. Myöskään ei liene paljon toivoa siitäkään, että muista maista voisimme saada karjataloustuotteillemme loistavia sijoituspaikkoja.

Tämä kylmä tosiasia taustana meidän on syytä ajatella oman maan kulutusmaarkkinoiden kehittämistä karjataloustuotteillemme entistä edullisimmiksi. Voin vientipalkkion koroittamista, että voituotanto tulisi kannattavaksi, emme voi ajatella, sillä tarvittaisiin vientipalkkio korotettavaksi aina 15 markkaan kilolta ja siihen eivät meidän mahdollisuutemme riittäne eikä ole syytäkään. Mutta kaikesta huolimatta meillä sittenkin on mahdollisuutta järjestää tilanne tyydyttävälle kannalle. Eri asia on, josko meidän talouselämämme johtomiehet lähtevät tälle tielle, sillä heidän liberalismi-ihanteensa puhunee täysin sitä vastaan.

Meidän voimme vienti ulkomaille oli viime vuonna 11.3 milj. kiloa. Samanaikaisesti me söimme 8.5 milj. kiloa etupäässä ulkomailta tuoduista raakarasvoista valmistettua margariinia, sekä toimme ulkomailta silavaa ynnä paistinrasvaa 3—4 milj. kiloa ja kaiken lisäksi toimme maahamme väkirehuja sellaisen määrän, joista, jos ne olisi jalostettu yksinomaan voiksi, niin olisi sitä saatu 16.5 milj. kiloa. Jos yllämainituista luvuista tekee yhteenvedon, niin saamme tulokseksi, että me tuomme maahamme rasvoja joko suorastaan sellaisinaan noin 12 milj. kiloa ja väkirehuja, joista voidaan valmistaa voita 16.5 miljoonaa kiloa eli yhteensä rasvatuontimme on noin 28 milj. kiloa ja tätä lukua vastaan voimme viennistämme asettaa vain runsaan kolmanneksen eli 11.3 kiloa voita.

Nämä ovat lukuja, joitten pitäisi antaa talouselämämme "tekijöille" paljon ajattelemisen aihetta sekä samalla selvät viitteet siitä, mihin suuntaan taloutemme olisi kehitettävä sekä myöskin, millä tiellä kulkien maataloutemme on parannettavissa ja pelastettavissa siltä romahdukselta aivan laajassa mittakaavassa, mikä sitä ennen pitkää kohtaa, ellei ajoissa tahdota muuttaa suuntaa talouselämämme kulussa.

Meidän talouselämämme johto harrastaa pääasiallisesti meidän vientiliikkeiden s.o. puuliikkeiden kehittämistä. Karjataloustuotteita tosin viedään meiltä myös ulkomaille, mutta kuten ylläolevasta näkyy, melko huonoin tuloksin ja sitä paitsi on näitten vienti edellämainittuihin verraten melko vähäistä. Meidän talousmiehemme näkevät vain suuret vientilukumme huomaamatta ollenkaan sitä, minkälaisilla kustannuksilla ne ovat saadut ja ottamatta suurena tekijänä laskelmissaan huomioon sitä elinkeinoamme, joka antaa työn ja leivän suurimmalle osalle kansaamme ja joka ei perustu kansallisomaisuuksiemme viemiseen ulkomaille, vaan yksinomaan luovan työn aikaansaannoksiin.

Suuri vientienemmyys on muodostunut iskusanaksi talous- ja ennenkaikkea rahamiehillemme.

Sen varjolla voidaan myöskin tuonti pitää suurena ja vilkkaassa kansainvälisessä liikevaihdossa on "vapaan kilpailun" harrastajilla tilaisuus "loistaa ja kehrätä".

Meidän tuontilukumme ulkomaisessa kaupassamme ovat omalla järjellä ajatellen sangen synkkiä. Meidän vientimme, jos ajattelee, mitä kärsimyksiä se kansalle vapauden väärinkäyttäjien kautta on aiheuttanut, ei myöskään anna lohdullista kuvaa.

Joka tapauksessa meidän talousmiehillämme on näitten numeroitten valossa tie selvä, mitä pitää kulkea. Tahtovatko johtajamme tälle tielle lähteä, on eri kysymys.

Ottaen huomioon meidän liberalististen johtomiestemme entiset edesottamiset, meillä ei liene syytä toivoa, että he voisivat luopua entisistä menettelytavoistaan.

Meidän vientimme ja tuontimme voi järjestyä terveelle pohjalle vasta sitten, kun meidän talouselämämme kokonaisuudessaan järkiperäistyy, mutta siihen tarvitaan uudet näkemykset ja terve vaisto ja omien aivojen ennakkoluuloton käyttö.

KANSALLISEN KULTTUURIMME KUVASTIN.

Todellista isänmaallisuutta kehitämme muistamalla esi-isiemme kulttuuria rakentavaa työtä ja sen tuloksia. — Kuluvan vuoden aikana tulee "Herää Suomi" joka numerossaan ylläolevalla otsikolla julkaisemaan sanottuun päämäärään tähtääviä kirjoituksia. Kehoitamme kansallista kulttuuriamme harrastavia henkilöitä, jotka voivat asettaa käytettäväksemme tarkoitusta varten sopivaa, todellisesti arvokasta historian, uskonnon, tieteen, taiteen, tekniikan, perintätapojen ym. aloilta, ottamaan yhteyttä toimitukseemme.

Olemme lainanneet seuraavan kappaleen Aarno Karimon teoksesta "Kumpujen yöstä".

MAAOMENAT.

Sotamies Niilo Piikki palasi Pommerin sodasta. Jalkaisin hän oli kolmatta viikkoa taivaltanut sisämaahan, kunnes sai kotikylän näkyviin. Kävely olikin hidasta, sillä hänen toinen jalkansa oli jäänyt Saksanmaalle eikä puusta tehty jaksanut kunnolla toimittaa menneen virkaa.

Piikki ajatteli ensin astella suoraan ruotumökilleen, mutta muuttikin sitten mieltään. Piti toki ensin käväistä Knaappilan, kylän vauraimman isännän luona kertomassa kuulumiset ja viemässä tuomiset, Knaappila kun näet kustansi suurimman osan hänen varustuksistaan ja lisäksi rauhanaikaisesta leivästään pitämällä häntä, köyhää sotamiestä, töissään. Ja kaipa Knaappila oli pitänyt huolen siitäkin, etteivät eukko ja vekarat hänen, Piikin, sodassa ollessa jääneet aivan puille paljaille.

Knaappilan ukko olikin kotosalla. Hän säälitteli Piikin mennyttä jalkaa, mutta lupasi ottaa hänet kuitenkin töihin sotaväestä eroamisenkin jälkeen, ellei jalka vain pahoin töitä haittaisi. Piikki vakuutti, ettei se haittaisi, ja niin sovittiin, että hän syksyllä muuttaisi äsken kuolleen leski Kreetan tyhjään mökkiin ja odottelisi siellä talossa töitä tehden siksi, kunnes hänen poikansa Paavo ehtisi miehen ikään, jolloin Paavo perisi isänsä sotamiehen viran. Välivuodet sitä hoitaisi Knaappilan toinen renki.

— Pannaan vaikka tuo Manu siihen puuhaan, se on näet tyhmempi ja laiskempi. Kaipa sotaväessä kuranssaavat siitä viisaamman ja riuskemman, selitti Knaappila.

Selitettyään sodan tärkeimmän tapahtuman, jalan menetyksen, lisäksi sodan muutkin, hänen kohdalleen sattuneet vaiheet, avasi Piikki laukkunsa ja otti sieltä kourallisen kumman näköisiä pallukoita.

— Toin isännälle ja emännälle vähän tuomisia saksojen maalta. Niin että tässä niitä nyt olisi.

— Mitä nuo ovat lajiaan?

— Sellaisia hedelmiä nämä ovat, oikein hyviä syötäviä, mureita ja makoisia. Saksalaiset sanovat niitä kartohveleiksi. Ne ovat sellaisia maaomenia. Kasvavat nähkääs maassa.

Knaappila sai kouraansa maaomenan, pyöritteli sitä aikansa, jopa otti ja puraisikin siitä palasen. Kotvan sitä mutusteli ja jauhoi suussaan, mutta sylkäisi lopulta pitkän syljen ja sen mukana syötävänsä.

— Pahuksen mureita ja makoisia ovat, vietävät! murahti hän sitten, ja antoi omenan emännälle, kehoittaen häntäkin maistamaan.

Emäntä epäili kauan, haukkasi lopuksi, pureskeli ja sylki jätteet maahan, heittipä sinne koko omenankin, josta poika sen otti maistaakseen hänkin vuorollaan.

— Siunatkoon sentään tuota Niiloa, kun narraa vakaisen väen maistamaan sikojen ruokaa! menosi emäntä.

Niilo oli katsellut tuomisien maistamista suu naurunvireessä, mutta otti nyt puheenvuoron:

— Ei niistä ole raakana syötäviksi. Ne pitää keittää, sitten vasta ovat hyviä. Jospahan emäntä pistää padan tulelle, niin koetetaan.

— Tokkopahan kelvannee syötäväksi sittenkään. Mitä ei ole koetettu, sitä ei uskota.

— No, uskoopa suomalainenkin, kun näkee ja kokee.

Siirryttiin tupaan. Emäntä pani padan tulelle ja Niilo hääri mestarina.

— Nyt, kun vesi jo kiehuu, pirautetaan hyppysellinen suolaa joukkoon.

Kolme perunaa siinä vain keitettiin. Isäntä otti yhden ja antoi emännälle toisen. Aikansa taas mutusteltuaan isäntä jo tunnusti:

— Saattaa tällainenkin syötävä hyvällä tahdolla päästä mahaankin saakka.

— Outomakuinen tämä on, mutta ei maistu pahalta. Hätätilassa ja muun ruoan puutteessa tätä ehkä söisi, myönteli emäntä.

— Kun tuossa näkyy olevan voirasia, niin sivaltakaapa isäntä, siitä voinokare päälle.

Isäntä pisti voinokareen omenan päälle, maistoi ja nuolaisi huuliaan.

— Hyvä taisi olla, uteli Niilo. — Kyllä sitä syö voin kanssa vaikka jouluna ja pääsiäisenä ja helluntaina. Ja vaikka ilmankin. Sehän näissä maaomenissa onkin hyvä puolensa, että ne säilyvät talven yli.

— Häh, vai säilyvät. Mitenkä näitä sitten viljellään ja maksaako se vaivan?

— Kymmenkertaisen sadon antaa ja enemmänkin, vastasi Niilo ja selitti myöskin viljelystavan.

— Voisihan tuota koettaa, mutta mistäpä saanen siemenen.

— Ei niitä Suomesta saa. Minulla oli laukussani viisitoista kappaletta ja muiden seutujen sotamiehillä samoin omansa — mikäli eivät ole ehtineet pelata niitä noppapelissä tai syödä nälkäänsä. Pihalla pilattiin yksi, kolme keitettiin, jäljellä on siis yksitoista. Jos minä nyt annan niistä isännälle neljä ja itse pidän neljä ja kotonani keitän kolme, niin jää meille neljä siementä kummallekin. Ensi syksynä on meillä siis, jos kaikki kohdalleen sattuu, jo kahdeksankymmentä, ja siitä se sitten lähtee edelleen. Sopiiko niin?

— Sopii se, sopii, myönsi isäntä ja sai neljä perunaansa. Hän aikoi sijoittaa ne talteen nurkkakaappiin raamatun ja virsikirjan väliin, mutta Niilo ehätti selittämään niiden vaativan omat säilytystapansa, etteivät ennenaikojaan itäisi ja pilaantuisi.

— Ahah, vai niin. Tehdään sitten sillä tavoin. Ja nyt jaetaan tämä kolmas osiin, nokareensa kullekin, että kaikki saavat maistaa.

Isäntä halkaisi puukollaan maaomenan kullekin maistettavaksi.

Keväällä Knaappila istutti neljä maaomenaansa ja Niilo neljä. Siitä alkoi tämän hyvän syötävän viljelys heidän kotipitäjässään. Monta lystikästä erehdystäkin siinä sattui. Niinpä sekin, kun isännät toimessaan keitättivät ja maistelivat perunanvarsien pulpuroita arvaamatta, että oikeat hedelmät kasvoivatkin juurissa maan sisällä.

— Tämä maaomenain tuonti oli varmasti ainoa hyöty koko Pommerin sodasta, tuumi Knaappila muutamien vuosien kuluttua. — Menetit siellä jalkasi, Niilo, mutta tässä vahinko kääntyi hyödyksi. Tärkeän leivänlisän sinä tähän pitäjään toit ja kaiken kiitoksen ansaitset. Ja sinähän olet nyt koko pitäjän omenamestari ja viljelyksen neuvoja. Jalan menetys taisi kannattaa, vai?

— Ka, kannattihan se.

TIEMME KUTSUU!

Massojen, niiden järjestäytymisen ja sielunelämän ongelmat ovat aina olleet läheisesti vaikuttamassa ihmiskunnan elämään ja yhteiskunnalliseen kehitykseen. Tämä kysymys on jatkuvasti ihmiskuntaa askarruttanut, joskaan ei aina yhtä voimakkaasti. Massojen ongelma on täysin riippuva kulloinkin vallitsevasta yhteiskuntamuodosta ja valtioelämästä. Molempia on yhtaikaisesti tarkasteltava ja ratkottava.

Jos asetamme yhteiskuntaelämämme tarkoitukseksi massojen hyvinvoinnin tason kohottamisen, kuten kai pitäisi olla, sillä muutoin on koko yhteiskunnassamme elämän tasainen kulku uhattu, niin täytyy yhteiskunta- ja valtioelämämme kyetä toteamaan massojen asialliset tahdon- ja tekojen ilmaisut. Nykyinen yhteiskuntaelämämme ei sitä suinkaan tee. Asiallisuudesta ei voi olla puhettakaan. Luokkayhteiskuntamme, joka perustuu luokkavihaan, ei yritäkkään etsiä asiallisuutta, se on kokonaan pannaan julistettua haaveilua. Yhtä yksipuolista ja maanpakoon tuomittua on asiallisuus toisissakin ryhmissä ja niinollen ovat jatkuva yhteiskunnallinen epätasaisuus ja tuhoa uhkuva massojen kyräily yhteiskuntaelämämme ratkomattomien epätasaisuuksien tuote eikä suinkaan niiden seuraamus.

Niinkauan kuin yhteiskuntaedustuksemme tapahtuu luokissa ja ryhmissä, joita vihan avulla kootaan elinetujaan valvomaan, ei voi löytyä mitään yhteisiä näkemyksiä, joiden avulla asiallisuus kansakunnan kokonaisuuden näkökannalta voitaisiin saattaa sen hyvinvoinnin tasoa kohottamaan. Yhteiskuntamme on jatkuvan kuumesairauden vallassa ja massojen monenlaiset oikeutetutkin kaipuut, joita nykyinen pulayhteiskuntamme ei mitenkään pysty selvittämään, saattavat lopuksi sairauden käännekohtaan s.o. joko yhteiskuntamme luhistumiseen tai sen elämän uusimiseen.

Luhistuminen näyttää olevan eittämättömästi järjellinen lopputulos aiheutuneena muka ohjaamattomien massojen kulussa, sillä toisaalta ei nykyinen vapaan kilpailun alainen hillitön talouspolitiikka suo sille mitään kehittäytymismahdollisuuksia, toisaalta marksilainen todellisuutta vieroksuva kiihoitus tekee joukot tahallaan hillittömiksi, koska se on heidän johtonsa etujen mukaista. Marksilaisuus saapui maahamme rauhan ja järjestyksen tuojana, mutta ei ole kumpaakaan pystynyt toteuttamaan, sillä se ei ole siihen pyrkinytkään.

Tuntui monasti toivottomalta ajatella näissä olosuhteissa yhteiskuntamme ja valtioelämämme uusimista sellaisin vähäisin voimin, kuin mitä SKJ:n pieni taisteluryhmä on, mutta äsken päätetyt toiset valistuskurssit, niiden ehkä määrätietoinen henki ja ensimäisen toimintavuoden kokemukset ovat jo näyttäneet käytännössä sen tien, jota kulkien Suomen kansa, toteutukoon se vaikka hitaastikin ja suurien vaikeuksien kautta, lopuksi voidaan saattaa uuteen kansalliseen elämään ja valtiolliseen kukoistukseen.

MIETTEITÄ vuoden-vaihteessa.

Seisomme taas, keskellä ajan rauhattomuutta ja levottomuutta, vuosien vaihteessa. Vanha vuosi on takanamme, uusi ja tuntematon edessämme. Vanhasta tiedämme, mitä se on tuonut yksityisille, kansoille, koko ihmiskunnalle. Uudesta emme voi tässä suhteessa mitään yksityiskohtaista tietää. Sen vain tiedämme, että paljon, ehkä entistä enemmän, se on mukanansa tuova lukemattomille yksityisille, maailman kansoille, koko ihmiskunnalle, sillä me elämme aikaa, jolloin kansojen ja koko ihmiskunnan historiaa luodaan, aikaa, jolloin «hetken työ tuhatvuosihin vaikuttaa, isänmaahan ja maailmaan«, runoilijan sanoja käyttääksemme. Olemme saaneet nähdä ja tuntea uuuden ajan merkkejä, siipien suhinaa, kun ajan uudet aatteet tekevät tuloansa ja valtaavat ihmissydämiä kaikkialla maailmassa, niin meillä täällä kaukaisilla Pohjolan perillä, kuin muuallakin. Olemme saaneet nähdä ja todeta, kuinka nuo ajan uudet aatteet jo ovat päässeet voittoon ja päämääränsä saavuttaneet joissakin maissa, joidenkin kansojen keskuudessa. Olemme saaneet nähdä, kuinka jo lähes puolentoista vuosisadan aikana, aina Ranskan suuren vallankumouksen ajoista lähtien, täällä maailmassa vallinneiden, sitä tyrannisoivien sosialististen «vapauden, veljeyden ja tasa-arvoisuuden«, jotka ovat irvikuviksensa muodostuneet, aatteiden ja iskulauseiden sijaan on tunnuslauseeksi kaikkialla maailmassa astumassa uudet ja mieliä valtaavat, mutta silti ikuisesti vanhat ja koetellut, fascistiset tunnuslauseet, ihanteet ja periaatteet: »Järjestys, oikeudellisuus ja pätevyys». (Iso Tietosanakirja, III: 698). Näiden aatteiden innoittamana ja turvissa Italia on noussut kaaoksestaan ja vapautunut punaisen painajaisen syleilystä. Näiden samojen aatteiden voimalla, kansallisen ja samalla kansainvälisen hakaristin merkeissä, Europan kulttuurikehto, voittajien raa'asti maahan polkema Saksa vihdoinkin on noussut alennuksestaan ja vapautunut niistä loisistaan, jotka sen vertä jo tarpeeksi kauan ovat saaneet imeä. Tuo Saksa, josta suurin kansallinen runoilijamme Veikko Antero Koskenniemi laulaa, että sen yö on ihmiskunnan yö ja sen päivä on ihmiskunnan päivä. Tuo Saksa, joka on synnyttänyt sellaiset suuret hengen jättiläiset, kuin, vain muutamia nimiä mainitaksemme, Immanuel Kant, Goethe, Schiller ja Bismarck sekä meidän päiviltämme miehet sellaiset, kuin Hitler ja von Hindenburg Ja kaukaisessa Idässä saarivaltakunta Nipponin pienet, mutta sitkeät ja urheat pojat rohkeasti ja reippaasti valloittavat valtakunnalleen lisää alueita ja laajempaa vaikutusvaltaa sekä valmistautuvat suorittamaan maailman-historiaa punaisen jättiläisen liepeillä.

Maailma on aina ollut ja on aina täynnä taistelua, taistelua pahan ja hyvän, pimeyden ja valkeuden, vääryyden ja oikeuden, orjuuden ja vapauden välillä. Ja tänä meidän aikanamme sitä ei suinkaan ole vähimmän, vaan pikemmin päinvastoin. Millä puolella olemme me olleet ja aiomme olla tässä taistelussa? Joko meissä itsessämme on alkanut tuo taistelu pimeyttä, vääryyttä, orjuutta, kaikkia pahan voimia, sanalla sanoen: syntiä vastaan? Sisältä päin, ihmisen sydämestä täytyy tuon taistelun alkaa ja lähteä. Ja se on taistelua ei ainoastaan lihaa ja vertä, meidän omaa itseämme vastaan, vaan synnin väkeviä voimia vastaan, jotka meissä asuvat, ovat meihin iskeytyneet ja imeytyneet, sillä meissä asuu, virsirunoilijan sanoja käyttääksemme, «synnin voima väkevä», ja «ihmisen sydämen aivoitus on paha aina hamasta lapsuudesta lähtien», kuten Pyhän Raamatun alkulehdillä luemme. Joka tuohon taisteluun käy, hän tietäköön lähtevänsä kieltäytymyksien, kilvoituksen, ahdinkojen tielle, elämän kaidalle tielle, sille ristin tielle, jolla on taistelu ja sota alinomainen. Mutta hän saa tietää myöskin lähtevänsä tielle, joka takaa yksilölle pelastuksen, ihmissielun pelastumisen sisälle iankaikkiseen elämään, taivaan kirkkauteen, antaa taistelevalle ja kilvoittelevalle ihmisraukalle, syntisraukalle, ikuisen voiton ja kunnian, kirkkauden. Sillä hänellä on matkakumppanina, auttajana, kanssataistelijana, esirukoilijana Hän, joka sanoo itsestänsä: «Minä olen tie, totuus ja elämä», «Minä olen maailman valkeus«, »jos Poika teidät vapaiksi tekee, niin te totisesti vapaat olette«. Heikolle, kilvoittelevalle taistelijalle ja matkamiehelle sanotaan: «Tyydy Minun armooni, Minun voimani tulee heikkoudessa täydelliseksi!» Näin saattaakin hän, heikko mainen matkamies ja taistelija yhdessä suuren Jumalan-miehen, apostoli Paavalin kanssa riemumielin huudahtaa: »Kun minä heikko olen, silloin minä väkeväkin olen!» Jumalan voima tulee meissä heikoissa ihmisissä jo täällä maiden päällä voimaksi ja väkevyydeksi!

Ja, niinkuin taisteleva ja kilvoitteleva yksityinen ihmislapsi Jumalan armon ja voiman turvissa, Jumalan Karitsan, Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kalliin sovintoveron turvissa saavuttaa voiton, sielunsa pelastumisen sisälle iankaikkiseen elämään, taivaan kotiin ja kirkkauteen, niin aivan samalla tavalla kaikki suuret aatteet ja asiat, kaikki oikea, tosi, ylevä, puhdas ja jalo täällä maailmassa kerran varmasti on voittava yksilöiden ja yhteisöiden, kansojen ja koko ihmiskunnan keskuudessa. Mutta se käy, kuten yksilöönkin nähden, vain ja yksinomaan, ainoastansa taistelun ja kilvoituksen, häpäisyjen, pilkan ja alennuksen kautta, vain uhrauksien ja kärsimyksien kautta, vain sijaissovituksen ja sijaiskärsimyksen ylevää tietä. Vain kuolemisen ja kärsimisen kautta syntyy uutta, syntyy elämää, uutta elämää. »Ellei maahan pudonnut nisunjyvä kuole, niin se tuottaa paljon hedelmää!« Ei mitään täällä maailmassa saada ilman työtä ja ponnistlua, taisteluita ja kärsimyksiä, ilman uhrauksia. Tämä on Luojan, tämä on luonnon laki ja sääntö. Kaikesta on maksettava, ja mitä suurempi ja kalliimpi asia on kysymyksessä, sitä suuremmat ja personallisemmat maksut ja lunnaat siitä on suoritettava. Tämä muistakaamme, ystävät, aateveljet ja taistelutoverit Elämän ja Isänmaan tiellä!

Jos kanssamme on iki-aikojen iankaikkinen Jumala, taivaan joukkojen Herra, näissä aikain vaihetteluissa, niin me voimme turvallisin mielin katsella kohti tulevaisuutta. Sillä me tiedämme, että meidän tiemme ja kansammekin tie on kulkeva, vaikkapa kautta vaikeuksien, taisteluiden ja kärsimysten, voittoon, kulkeva onneen ja vapauteen . . .

Suursaarella joulukuun lopulla 1933.

Ilmo Kallio.

23. 1. Vuoden 1932 teollisuustilasto näyttää, että edelliseen vuoteen 1931 verrattuna työläisten lukumäärä oli edelleen vähentynyt, mutta tuotannon rahanarvo oli noussut. — Hufvudstdstbladet katsoo tämän laskusuunnan mutta Ajan Suunta katsoo sen noususuunnan merkiksi. — Miksi sinä sen katsot, arvoisa lukija?

*

24. 1. Sosialiministeriössä suunnitellaan työleirien järjestämistä työttömiä nuoria miehiä varten. — Siis ulkomaiden matkimistako?

*

24. 1. Helsingissä vierailee virolainen eivirallinen taloudellinen delegatio, johon kuuluvat entinen raha-asiainministeri Kurvits, Suomen pääkonsuli Tallinnassa Puhh ja Viron ulkoministeriön ulkomaankaupan osaston johtaja Virgo. Delegatio on ollut kosketuksessa ulkoministeriömme sekä Vienti-yhdistyksemme kanssa sekä käynyt myöskin Tampereella.

*

16. 1. Neuvostola laajentanee huomattavasti Itämeren laivastoaan: neljä 8,000 tonnin risteilijää, neljä suurta hävittäjää, yksi suuri (n. 3,800 tonnin) vedenalainen.

*

17. 1. Saksa ei osallistu Saarin alueen kysymyksen käsittelyyn Kansainliitossa.

*

18. 1. Ruotsin sosialidemokraattisesta puolueesta erotettu valtiopäivämies Albin Ström on perustanut uuden sosialistipuolueen.

*

18. 1. Saksan ja Ranskan välinen kauppasopimus on Ranskan taholta irtisanottu.

18. 1. Rooseveltin devalvatiosuunnitelma on hyväksytty.

*

19. 1. Hitler ei suostu Ranskan vaatimuksiin koe-ajasta aseistariisumiskysymyksessä.

*

20. 1. Saksan maatalousministeri Darré on puhunut kovia sanoja monarkiaa vastaan.

*

20. 1. Intiassa on ollut tuhoisa maanjäristys jossa 15,000 henkilöä on saanut surmansa.

*

21. 1. Yhdysvallat, jotka hartaasti kehoittavat Euroopan maita supistamaan sotavarustuksiansa, suunnittelevat 616,250,000 dollarin käyttämistä 120 uuden sotalaivan rakentamista varten.

22. 1. Saksassa tullaan ripustamaan ravintoloihin rapajuoppojen valokuvia, jottei heille tarjottaisi väkijuomia. Raskaissa tapauksissa suljetaan juopot työlaitoksiin ja eivät saa mitään avustuksia rahan muodossa.

*

22. 1. Englannissa suunnitellaan laajankantoista valtiollista säännöstelyä ravintoaineiden teollisuuden ja kaupan alalla. Varsinkin kiinnitettäneen huomiota pekoniin, silavaan, jauhoihin, perunoihin ja humalaan, sekä sokeriin ja muniin. *Ennenkaikkea rajoitettanee huomattavasti munien tuontia.*

*

22. 1. Eräs suurhuijari on houkutellut Amerikan suurherroja luovuttamaan rahoja muka kenraali Pershingin muistopatsasta varten. Petettyjen joukossa ovat m.m. kenraali Dawes, korvausmaksujen tarkastaja Parker Gilbert, sanomalehtikuningas Heart ja entinen rahaministeri Mellon. Sitä vastoin ei Henry Ford mennyt ansaan.

*

23. 1. Viron uusi hallitusmuoto on astunut voimaan 22. 1. 34 kello 24 yöllä. Riigivanemin valta on uuden hallitusmuodon mukaan entistä huomattavasti suurempi ja eduskunnan valtuudet ovat entistä pienemmät.

*

24. 1. Päivälehdistömme ilmoittavat Ranskan pääministeri Chautemps'in hallituksen saaneen jo toisen luottamuslauseensa Staviskyn huijausjutun johdosta. — On siis nyt vihdoin keksitty pätevä keino parlamentaaristen hallituksen lyhytikäisyyttä vastaan. — Joskin vain kaksi luottamuslausetta on melko "niukkaa", niin kuitenkin onnittelemme.

*

24. 1. Yhdysvalloissa on edelleen noin 11 miljoonaa työtöntä.

SKJ onnistuneet luentokurssit vuosijuhlineen ja suurkokouksineen.

Suomen Kansan Järjestö tekee hiljaista valistustyötä Suomen kansan keskuudessa uuden Suomen luomiseksi. Jotta vartijajoukkomme saisi terävämmät aseet ja kiinteämmän rintaman vastustajiamme valistuukseen, järjestettiin tällainen aseitten terotus- ja valistusviikko viime viikolla. Silloin pidettiin luentokurssit jäseniemme ja samalla järjestömme ensimmäinen vuosijuhla, sekä sen yhteydessä suurkokoukset, joista toinen oli Heimolassa ja toinen Valkoisessa salissa. Järjestömme ensimmäiset luentokurssit olivat, kuten muistettanee, viime syksynä, ollen kurssiaika vain pari päivää, ollen samalla aivan alustavaa laatua opetustarkoituksessa. Nyt päättyneet toiset järjestömme luentokurssit olivat jo paljon antavammat ja monipuolisemmat niin luentoihin kun muuhunkin järjestelyyn nähden. Kurssit alkoivat jo tiistaina tk. 16 pnä, jolloin oli kurssiemme

Avajaisillanvietto

piirihuoneustossamme E. Makasiinink. 6, johon tilaisuuteen oli suurin osa kursseille tulevia järjestömme maaseutualueitten vartijoita saapunut, samoin myöskin Helsingin alueitten ilmoittamat kurssilaiset. Illanvietossa nähtiin runsaasti mukana muitakin järjestömme jäseniä perheineen. Ennenkuin juhla pääsi kunnolleen alkamaankaan oli järjestömme huoneusto tupaten täynnä puserojoukkoa omaisineen. Avajaisillanvieton järjestely oli uskottu Helsingin piirin 4. alueen huoleksi. Huoneusto oli hauskan aistikkaasti koristeltu hakaristimerkeillä ja kangasköynnöksillä, jossa järjestömme värit antoivat sille viihtyisyyttä. Ohjelma alotettiin yhteisesti laulamalla »Jos sydän sulla puhdas on», jonka säestyksestä huolehti taiteilija *V. Viikari.* Tervetuliaissanat lausui vartija *Uusitalo,* minkä jälkeen taiteilija *Arola* esitti pianoesityksiä. Puhujakorokkeelle nousi lv. *Alfthan* pitäen voimakashenkisen puheen aiheesta »SKJ aatteen voima», joka puhe palkittiin voimakkaalla käsien taputuksella. Väliajan jälkeen, kun oli laulettu yhteisesti »Olet maamme armahin» ja tait. *Vilho Viikari* esittänyt yksinlauluesityksiä, joista varsinkin viimeisen numeron Madetojan »Suomen puu» yleisö haltioituneena otti vastaan, nousi taas puhujakorokkeelle Av. *Vakkuri* pitäen esitelmän aiheesta »Hitlerin toiminta ja Saksan antijuutalaisuus», jossa esityksessä valaisevasti läsnäolevat saivat kuulla, minkälaista suur-isänmaallista toimintaa oli se työ, jota Hitler teki taistellessaan juutalaisten yliherruutta vastaan.

Väliajalla koetettiin saada omistusoikeus ns. amerikkalaismallisen huutokaupan kautta hakaristilippuun, jossa oli uushopeainen jalka ja tanko omistuskirjoituksineen. Lipun sai opettaja *Hirvi* Haagasta.

Kun oli kajahtanut yhteisesti »Suomi armas synnyinmaamme» saatiin kuulla tp. *Lindqvistin* poliittinen pakina, jossa

KURSSEILLA osanotto runsas.

Osanottajia eripuolilta maatamme.

puhuja tunnetulla taidollaan esitti meheviä, mutta varsin purevia pilapaloja poliittisista tapahtumista ja henkilöistä. S.K.J. pojat esittivät voimakkaan »Horst Wesselin» ja lopuksi kajahti yhteinen »Kuullos pyhä vala», jotta seinät raikuivat. Ja näin päättyi juhlaviikon ensimmäinen ilta.

Seuraavan päivän aamuna eli keskiviikkona tk. 17 pnä alkoi touhu ja hyörinä piirihuoneustossa; sillä nyt alkoivat varsinaiset

Järjestömme II:set luentokurssit.

Ilmoittautuminen alkoi jo heti klo 9 jälkeen. Maaseutulaisia tuli lisää eikä helsinkiläisetkään olleet takapajulla. Kursseille ilmoittautui kokoajalle 84, sekä noin 30 tilapäiskuuntelijaa. Kurssien juhlalliset avajaiset tapahtui täsmälleen kello 11,15.

Avajaispuheen piti järjestön joht. kapt. *Kalsta,* puhuen järjestömme merkityksestä ja aatteemme suuresta taistelusta, tehostaen miten suuri merkitys tulee olemaan nyt alettavilla kursseilla. Avajaisten jälkeen alkoi aamiaisloma.

Klo 14,15 alkoi sitten varsinainen luentosarja, joka ensimmäisenä päivänä kesti klo 18:aan ja käsittelivät ne yhteishyväaatteen suurta merkitystä, kansallisvaltion luomista, johtajaperiaatetta, Suomen kansalaisuuskysymystä, pätevyyden kohottamista arvoonsa, vapautumista puolueista, kansalaisten toimeentulomahdollisuuksien turvaamista, ynnä työvelvollisuutta sekä marksilaisuuskysymystä.

Klo 18,15 alkoi 2 tunnin päivällisloma, minkä jälkeen kurssilaiset siirtyivät joukolla Rakennusmestarien talolle, jossa kello 20 alkoi järjestön vuosijuhla, minkä selostus on toisessa paikassa.

Toisena päivänä eli torstaina 18 pnä oli 7 luentoa ja käsittelivät ne järjestötoimintaa, uutta maailmankatsomusta, kansantalouden tehtäviä, rahataloutta, maatalouskysymystä ja ammattikuntaryhmitystä sekä elimellistä talouselämää.

Samana iltana oli Valkoisessa salissa suuri kokous, jota selostetaan muualla lehdessämme.

Perjantaina oli samoin 7 luentoa ja käsittelivät ne seuraavia asioita: ammattikuntryhmitystä, lehtitoimintaa, vapaamuurari- ja juutalaiskysymystä, rahastusta ynnä marksilaisuuskysymystä.

Illalla oli Heimolassa suurkokous, josta on lähempi selostus toisessa paikassa lehteämme.

Lauantaipäivän ohjelmaan kuuluivat luennot kulttuuri- ja puolustuskysymyksestämme, huoltotoiminnasta, henkisestä tervehtymisestämme, järjestötoiminnastamme, kirjanpidosta, mainostyöstä, nais- ja nuorisotoiminnasta ynnä arpajaisjärjestelyistä.

Illalla oli järjestetty lopettajaisjuhla, josta tarkemmin puhutaan toisessa paikassa.

Luennoitsijoina esiintyivät järjestömme johtaja Kalsta sekä vartijat Kari, Alfthan, Leinonen, Säde, Rantalainen, Oljemark, Lindviqst, Saarto, Heiskanen ja Raikas.

MAATALOUS-kysymyksestämme.

Suomen Kansan Järjestön järjestökursseilla 18. 1. 34. pidetty esitelmä.

Kaikki ne, jotka ovat tutustuneet Suomen Kansan Järjestön ohjelmallisiin suuntaviivoivin, tietävät, että tämän järjestön päämääränä on liittää kaikki suomalaiset yhteen suureksi Suomeksi — luoda **voimakas kansallisvaltio.** Tällöin on syytä selvyyden vuoksi huomauttaa, ettei Suomen sen enempää kuin muittenkaan valtioitten voimakkuus ja merkitys ole riippuvainen ainoastaan pinta-alan ja väkiluvun suuruudesta ynnä kansallisesta kokoonpanosta, vaan sangen huomattavassa mitassa *taloudesta,* s.o. kaikesta siitä toiminnasta, jonka perimmäisenä tarkoituksena on tyydyttää ihmisen elämäntarpeita. Alhaisella kehitysasteella olevilla kansoilla ovat nämä tarpeet etupäässä tai suorastaan yksinomaan ruumiillisia, mutta vähänkin korkeammalla sivistyskannalla elävillä on taloudellisen toiminnan tarkoituksena ja samalla kannustimena myöskin henkisen elämän tarpeitten tyydyttämisen helpottaminen. On näin ollen selvää, että ihmisten talous on hyvin erilaista erilaisissa luonnonoloissa ja myös eri kehitysasteella olevilla kansoilla ja että samankin kansan talousmuodot ovat hitaammin tai nopeammin tapahtuvien muutosten alaisia.

Valtioitten taloudellisena perustana ovat nykyisin, ja melkein poikkeuksetta kaikkialla, varsinaiset tuotannolliset elinkeinot: maanviljelys, karjanhoito, kalastus, metsätalous, teollisuus ja kauppa. Nämä elinkeinot voidaan jakaa kahteen suureen pääryhmään, jotenka niiden mukaisesti saadaan, valtioita silmällä pitäen, kaksi taloudellista perustyyppiä: *maatalousvaltiot ja teollisuusvaltiot.* Maatalousvaltio eli agraarivaltio on silloin sellainen, jossa maatalouden ja metsätalouden alalla työskentelevät muodostavat pääosan maan tuotannollisten elinkeinojen väestöstä, kun taasen teollisuusvaltiossa teollisuuden, kaupan, vuorityön j.n.e. palveluksessa on suurempi määrä ihmisiä kuin muiden elinkeinojen harjoittajina. Tämä tällainen jakoperuste, joka armotta syrjäyttää jonkin elinkeinohaaran ulkonaisen loiston ja pääomasuhteet, mutta antaa siihen sijaan oikeutuksen asianomaisen maan elävälle voimalle, mikä on kaikkinaisen luovan työn pohja, on saanut jo talousmaantieteilijöittenkin hyväksymisen. Kyseellisen jakotavan mukaisesti ovat teollisuusmaita, tärkeimmät mainitaksemme, Belgia, Saksa, Sveitsi, Suur-Britannia ja Hollanti sekä näiden eurooppalaisten valtioitten lisäksi Yhdysvallat ja todennäköisesti myös Japani. Etelä-Euroopan maat, Ranska, Tanska, Pohjois-Euroopan maat, Balttilaiset valtiot, Puola, Venäjä ja Tonavan maat ovat maatalousmaita. Meidän maanosassamme Euroopassa ovat suhteet sellaiset, että läntiset valtiot ovat yleensä teollisuus- ja itäiset agraarivaltioita.

Maatalousmaat ja teollisuusmaat ovat toisistaan riippuvaisia, joko suuremmassa tai pienemmässä määrässä. Maatalousmaat tarvitsevat omasta teollisuudestaan huolimatta teollisuusmaiden joitakin teollisuudentuotteita, ja teollisuusmaat ovat taasen vieläkin suuremmassa määrin riippuvaisia maatalousmaitten tuotteista, etenkin elintarvikkeista. Nykyisin ei ole yhtään ainoata maata, joka tulisi täysin omillaan toimeen; lähinnä tällaista riippumattomuutta eli *autarkiaa* edustavat Yhdysvallat ja Kiina. Ennen suurta maailmansotaa pyrki Englanti puhtaaksi teollisuusvaltioksi, mutta sodan kokemuksien jälkeen on sielläkin ryhdytty edistämään maataloutta, etenkin viljanviljelystä. Samalla sopinee mainita, että sellaiset maat kuin Turkki ja Italia ovat viimeksi kuluneina vuosina yhäti lisänneet maatalousvaltaisuuttaan ja että Saksassa työskennellään nykyisin esimerkillisen intensiivisesti maataloustuotannon edistämiseksi. Onkin enemmän kuin luultavaa, että lähivuosina tulee tapahtumaan huomattavia muutoksia nykyisessä, tuotannollisiin elinkeinoihin perustuvassa, eurooppalaisten valtioitten ryhmityksessä.

Tämän jälkeen tarkastelkaamme lähemmin omaa maatamme. Tällöin joudutaan pakostakin esittämään eräitä numerotietoja, jotka monen mielestä saattanevat tuntua kuivilta, mutta jotka sittenkin ovat aivan välttämättömiä asioitten myöhemmälle käsittelylle. Ensinnäkin on Suomen väestö nykyisin pyörein luvuin *3.7 miljoonaa henkeä.* Tästä asuu maaseudulla 81.7 % ja kaupungeissa 18.3 %. Vuotuinen väenlisäys on keskimäärin 30 tuhatta ja väenlisäys kutakin neliökilometriä kohden, jos vesistöt jätetään huomioonottamatta, noin 11 henkeä. Maamme on siis vieläkin verraten harvaan asuttua. Ammatin ja elinkeinon mukaan jaettuna on Suomessa maatalousväestöä 59.6 %, teollisuussuus- ja käsityöväestöä 16.8 %, kauppa- ja liikenneväestöä 8.1 % ja muuta väestöä 15.5 %. Kiinnitän huomiota erikoisesti maatalousväestömme suureen lukumäärään. Jo tuo mainitsemani prosenttiluku, lähemmä 60, osoittaa selvästi, että *Suomi on eittämättömästi maatalousvaltio.* Mutta suhde käy vieläkin kouraantuntuvammaksi, jos laskelmien perustaksi otetaan vain varsinaisissa ammateissa toimiva väestö, jolloin tietenkin mm. pääomalla ja koroillaan eläjät, eläkkeellä olevat, vangit, laitoshoidokit yms. sivuutetaan. Näin menetellen voidaan todeta, että maatalousväestön osuus maassamme on yli 68 %. Tämän luvun kykenee koko Euroopassa ylittämään vain viisi valtiota. Ensimmäisellä tilalla on näet Bulgaria, jossa maatalousväestön prosenttimäärä on n. 82, sitten seuraavat järjestyksessä Neuvosto-Venäjä, Romania, Liettua ja Puola, sen jälkeen, siis kuudentena, Suomi ja heti tämän kintereillä verraten voimakkaasti työskentelevä Latvia. Meidän maamme maatalousväestöstä puhuttaessa on aivan erikoisesti muistettava Pienviljelijät. Pienviljelijäväestön luku on näet noin 1,1 milj. henkeä, s.o. puolet maatalousväestön ja n. kolmannes koko väestön lukumäärästä. Näin ollen ei ole lainkaan ihmeteltävää, että koko sinä aikana, jolloin parlamentarismi on saanut »onnellistuttaa» maatamme, ovat eri puolueet käyneet leppymätöntä taistelua juuri pienviljelijöitten kannatuksen saamiseksi kaikilla mahdollisilla ja mahdottomilla ns. ohjelmillaan. Perin huomattava osa pienviljelijöistä on seurannut sosialidemokraattien huutoa: Kaikkien maitten köyhälistö yhdistykää, toiset ovat jättäneet asiansa maalaisliiton, tuon vihreän internatsionaalen, ja muitten porvarillisten puolueitten huomaan, loppujen yritellessä viime vuosina kerääntyä erikoisen pienviljelijäpuolueen ympärille. Ja mikä on ollut tästä kaikesta tuloksena? Vastauksen kysymykseen tunnemme jokainen liiankin hyvin: Koko maallemme tärkeä pienviljelijäväestö, mitä luonnollisin elineturyhmä, on lyöty hajalle ja osittain murskattu, tuhannet ovat saaneet jättää kotinsa ja vaihtaa pienet peltotilkkunsa vapaasti käytettävään kruununsarkaan. Se ei ole saanut tilaisuutta työskennellä edes omaksi edukseen, saatikka sitten tämän maan kokonaisuuden hyväksi. Ja se, mitä tässä kohden on sanottu eritoten pienviljelijäväestöstä, pitää suurin piirtein paikkansa koko maatalousväestöömme nähden.

Meillä, niinkuin yleensä muuallakin, kiinnitetään maataloudesta puhuttaessa huomio tuotantoyksiköiden lukumäärään. Tällainen maataloudellinen tuotantoyksikkö on viljelmä, jolla tarkoitetaan varuspääomalla, siis perusparannuksilla, rakennuksilla ja maatalousirtaimistolla, varustettua maa-alaa, jota käytetään samasta keskuksesta johdettuun maataloustuotantoon. Tällaisia viljelmiä, joiden peltoala on vähintään 0,25 ha, on Suomessa nykyisin noin 290 tuhatta. Näissä on omalla maalla 88,9 % ja vuokramaalla 11,1 %. Luvut osoittavat, että meidän viljelmämme ovat suurimmalta osalta itsenäisiä, niin juridisesti katsottuna, mutta niitten taloudellinen itsenäisyys on sangen monissa tapauksissa korkeintaan kaunis muisto! Pienviljelmiä, joitten peltopinta-ala jää alle 10 hehtaarin on 76,4 % eli runsaasti kolme neljännestä kaikista viljelmistä. Maamme kantaa siis täydellä oikeutuksella myöskin **pienviljelysmaan** nimen.

(Jatk. seur. num.)

SKJ:n Suurkokous Heimolassa.

T.k. 19 p:nä oli järjestetty kokous Heimolaan. Avaussanat lausui aluevartija Kari. Aluevartija Säde puhui sen jälkeen kansainvälisistä voimista, jotka ovat saaneet suuren vallan meikäläisissäkin oloissa, vieläpä niin, että pystyvät vaikuttamaan sekä meidän maamme politiikkaan että talouteen.

Aluevartija Saarto puhui sitten voimakkaasti niistä tekijöistä, joilla meillä on mahdollisuus eheyttää kansamme. Sangen tärkeätä on saada ihminen itse heräämään ja näkemään puutteet omassa itsessään sekä terveesti ja epäitsekkäästi ajattelemaan ynnä työskentelemään kansan kokonaisuuden hyväksi.

Puheitten välillä lauloi oma kuoro.

Väliajan jälkeen piti illan pääpuheen johtajamme Kalsta, kosketellen loogillisessa esityksessään tapahtumia n.s. rauhanviikon yhteydessä. Puhuja selosti, mitenkä meidän »arvovaltaiset» tahot olivat mainitulla viikolla virallisissa puheissa langenneet politiikan palvelukseen. Arkkipiispa Ingmania ei suojellut edes korkea asema tästä virheestä. Valtioneuvos Paasikivi sovinnon viikolla radiopuheessaan korosti, että meillä muka on sopusointua ja harmoniaa enemmän kuin yleensä tahdotaan myöntää sekä että vapaa kilpailu on kilvoittelua siitä, kuka parhaiten voi palvella suurta yleisöä. Edelliseen seikkaan nähden johtajamme selosti, että on mahdoton ajatella sopusointua syntyvän kansamme keskuuteen, kun vapaan kilpailun varjolla voidaan talouselämässä menetellä tosin lain puustainta rikkomatta moraalittomasti vieläpä suorastaan rikollisesti. Esimerkiksi juuri pankkien toiminta on ollut tässä suhteessa sellaista, joka estää kaiken mahdollisuuden tasapainoon ja sopusointuun.

Puheen jälkeen tarjottiin tavallisuuden mukaan tilaisuus keskusteluun. Tehtiin neljä kysymystä, joihin johtajamme nasevasti vastasi.

Sen jälkeen esiintyi mustapaita,

MAISTERI VILHO HELANEN.

Lienee kai ensimmäinen tapaus laatuaan, että toisen järjestön ja puolueen edustaja saa tilaisuuden suoraan puhujalavalta esiintyä toisen kokouksessa.

Suomen Kansan Järjestö antaa aina tilaisuuden kokouksessaan vastustajille tehdä kysymyksiä ja vastaväitteitä.

Maisteri Helanen puheessan tahtoi korostaa sitä seikkaa, että SKJ:llä ja IKL:llä on paljon yhtäläisyyttä ja eroavaisuudet sen sijaan ovat sangen vähäisiä, joten ei ole mitään syytä keskinäiseen kamppailuun. Puhuja mainitsi, että hän toi tämän asian esille rehellisessä mielessä ilman mitään sivutarkoituksia.

Meidän johtajamme vastauksessaan myönsi, että IKL:n riveissä on suuri joukko henkilöitä, jotka rehellisessä mielessä taistelevat kansamme hyväksi, mutta että johtajat eivät ole sellaisia, että heistä voisi antaa saman arvostelun. Sitten hän toi esille noin vuosi takaperin käydyt neuvottelut IKL:n ja SKJ:n välillä, joista täysin selvästi kävi ilmi, että IKL:n johto ei tunnusta nykyajan suuria näkemyksiä, eikä yhteiskuntaelämämme perusvikoja, vaikka se julkisesti puhuukin esim. liberalismia vastaan, niin toiminnallaan se osoittaa taistelevansa sen puolesta. IKL:n johdon epärehellisyys ilmeni selvästi käydyissä neuvotteluissa.

Maisteri Helasen ajatuksen vilpittömyyttä esiintymisessä emme tahdo kieltää, mutta sittenkin hänen, ehken voi sanoa, harkitsematon esityksensä teki sen vaikutuksen, että se kuulijasta tuntui epärehelliseltä.

Ei ole oikeutta taktikoimalla hankitun suuren jäsenmäärän omaavan puolueen edustajana tulla toisen kokoukseen, tässä tapauksessa SKJ:n kokoukseen, joka aatteellisesti on paljon suurempi ja voimakkaampi, jos kohta me emme voi vielä kilpaillakaan jäsenluvussa, sillä siihen meillä ei ole mitään tilaisuutta vielä ollut, ja lausua, ettei järjestöillä ole juuri mitään eroa ja kestiystävyyteen vedoten toivoa toiselta siihen hyväksymistä, jolloin tämä samalla tulisi kieltämään olemassaolonsa tarpeellisuuden. Meillähän ei ole päämääränä vain jäsenmäärän lisääminen, vaan herättää Suomen kansa näkemään puutteet ja virheet nykyisessä elämässämme ja koota yhteen vain kaikki todella heränneet, meidän suuret näkemyksemme omaavat ja meihin vakaumuksesta liittyneet kansalaiset työskentelemään kansakunnan hyväksi kokonaisuuden edun pohjalla.

Maisteri Helasen esiintyminen oli kieltämättä melko hyvin suoritettu IKL:n koulussa opittu taktillinen veto, mutta terveesti ja omilla aivoillaan ajattelevien miesten joukossa se heti siksi havaitaan ja myöskin osataan siihen vastaavasti suhtautua.

Maisteri Helaselle tahdomme vieläkin painostaa, ettemme epäile hänen ajatuksensa rehellisyyttä, mutta korostamme sitä seikkaa, että vain suurin elein ja taktikoimalla eteenpäin pyrkiväin ryhmässä on »rehellisenkin etsijän» vaikea löytää totuutta

卐

— **Tavanmukainen hiihto- ja kävelyretki** oli Helsingin piirin 4 alueen toimesta viime sunnuntaina Munkkiniemeen Kalastajatorpalle. Kauniin ilman ja hilpeän mielialan vallitessa tehtiin reipas retki. Osanottajia oli mukana eri alueista. Väkirikkaampi se kyllä olisi voinut olla. Taisi raskas kurssiviikko väsyttää.

*

— **Se on sittenkin lauantaina** se Helsingin 4 alueen kutsu-illanvietto piirihuoneistossa E. Makasiinink. 6, alkaen klo 20. Kuten jo ilmoituksesta näkyy on ohjelma huomattavan arvokas, m.m. kirjailija Rauvanheimo Porvoosta tulee juhlapuhujaksi. Muutakin ohjelmaa on luvattu Porvoosta tuoda mukaan. Porvoolaiset tulevat nimittäin joukolla helsinkiläisten vieraaksi. Kun tila on rajoitettu piirimme pienen huoneuston vuoksi, ei tilaisuuteen pääse rahalla ollenkaan. 4 alueen jäsenet jakavat tuttavilleen kutsukortteja, jotka oikeuttavat sisäännäsyyn.

*

Vuosijuhla.

Kellon lähetessä 20 viime keskiviikkoiltana, alkoi Rakennusmestarien sali täyttyä puseromiehistä ja SKJ:n ystävistä. Noin 20 yli 8 soitti soittokunta muutamia musiikkipappaleita, minkä jälkeen arkkitehti A. Seppälä piti henkevän ja sisältörikkaan avauspuheen. Varsinaisen illan juhlapuheen piti järjestön joht., kapt. Kalsta, joka voimakkaassa puheessaan erikoisesti alleviivasi päivän historiallista merkitystä. Järjestön ensimmäisen toimivuoden toimintaa selostelivat vartijat Th. Oljemark ja Y. Raikas. Vapaan sanan käytössä käyttivät puhevuoroja ja lausuivat tervehdyksiänsä turkulaistn puolesta vartija Sinervo, Keski-Suomen terveiset vartija Rutanen, Savonmaan mieluisat tervetulijaiset toi vartija Sjötrand, Länsi-Uudenmaan puolesta vartija Jansson. Vielä puhuivat toimittaja Lindqvist, lehtivartijat Alfthan ja Raikas ojentaen viimeksi mainittu järjestön johtajalle lahjana nahkakansiin sidotun päiväkirjan. Mieltä ylentävä ja muistorikas, unohtumaton järjestön ensimmäinen vuosijuhla päättyi yhteiseen »Jumala ompi linnamme»

Tilauskilpailumme.

Tämän viikon tulokset tarkkailussa osoittavat että:

Suurkilpailussa

1 tila	(1)	Hels. piiri 4 alue
2 „	(2)	„ „ 7 „
3 „	(3)	„ „ 19 „
4 „	(4)	Jyväsk. alue
5 „	(5)	Länsi-Uusimaan alue
6 „	(7)	Hels. piirin 6 alue
7 „	(6)	„ „ 1 „
8 „	(8)	„ „ 14 „
9 „	(9)	Kuopion alue
9 „	(10)	Vaasan alue
10 „	(-)	Pihtiputaan alue

Tammikuun hankinnat:

1 tila	(1)	Helsingin piirin 4 alue
2 „	(3)	„ „ 6 „
3 „	(4)	„ „ 7 „
4 „	(5)	Jyväskylän alue
5 „	(2)	Helsingin piirin 2 alue
6 „	(9)	„ „ 19 „
7 „	(-)	„ „ 14 „
8 „	(6)	Vaasan alue
9 „	(-)	Länsi Uudenmaan alue
10 „	(9)	Porvoon alue.

Henkilökohtainen kilpailu:

1 tila	(1)	alr. Koistinen, Helsinki
2 „	(2)	toim.pääll. Lindqvist, Helsinki
3 „	(3)	jv. Uusitalo, Helsinki
4 „	(-)	allv. Rutanen, Jyväskylä
5 „	(4)	jv. Johansson, Helsinki
5 „	(5)	allv. Westerlund, Lohja
6 „	(7)	val.ohj. Herrmann
7 „	(6)	alv. Jansson, Karjaa
8 „	(-)	alv. Kull, Vaasa
9 „	(8)	allv. Oksanen, Helsinki
10 „	(9)	allv. Patanen, Helsinki

Huom.! Huom.! Ensi viikolla päättyy tilauskilpailumme. Ponnistakaa kaikki nyt parhaanne viimeiseen rynnistykseen. Voittajaa odottaa, ensinnä voiton suoma varmuuden tunne sekä meidän kaikkien haluama raha.

*

— **Suomenkielinen suurkokous** on taas **SKJ:llä** Heimolassa maanantaina, helmik. 19 pnä. Esille tulee päivän tärkeitä kysymyksiä. Varatkaapa ajoissa liput, ennenkuin loppuu, sillä tämä kokous tulee olemaan oikein raskaalla tykistöllä ampumista.

SUURKOKOUS Valkoisessa Salissa 18. 1. 34.

Yleisöennätys. — Suuri innostus.

Lähes 500 henkeä oli seurannut kutsua tähän »natsi»-kokoukseen. Avajaissanat lausui mainosvartija Falck, joka myöskin lausui kirjoittamansa innostavan taistelurunon. Toim.pääll. Lindqvist esitelmöi päivän tapahtumista, jolloin m.m. Helsingin Osake-Pankki, liberalistisen järjestelmän suhde puolustusajatukseen ja ylirabbiini Federbuschin arvostelu Ester Ståhlbergin viime kirjasta ruoskittiin. Lehtiv. v. Allfthan puhui kauppasodasta Suomen ja Saksan välillä, ja toi tämän yhteydessä aivan uusia — kansallissosialistisia — näkökohtia esille.

Viimeksi johtajamme Kalsta astui puhujalavalle, jolloin hänet vastaanotettiin voimakkain suosionosoituksin. Johtajamme puhui lyhyesti, mutta vaikuttavasti SKJ:n välttämättömyydestä, jos tätä kansaa tahdotaan terveyttää.

Herää!

Ruotsinkielinen illanvietto 31. 1. 34 klo 20.

kerhohuoneustossa. Ohjelmassa puheita (v. Alfthan, Lindqvist, Falck), yksinlaulua, soittoa y.m.

Tilaisuuden toimeenpanee H:gin piirin 19 alue. Kutsukortteja jäseniltä ja puhelimella 24 100.

Tervetuloa!

Taistelurahasto.

Kiitollisuudella olemme vastaanottaneet seuraavat lahjoitukset:

Nimetön, Naanatali	60:—
Maaseudun kurssilaiset ..	66:—
H. B., H:ki	200:—
»Eräs», H:ki	20:—

Suomen kansa herää! Sen huomaa jo ylläolevastakin. Mitä enemmän tukea meille annetaan, sitä aktiivisemmin voimme toimia, ja sitä pikemmin kansamme — liehuvin hakaristilipuin — tulee marssimaan uuteen elämään.

Kansalainen, myöskin sinulta tulevaisuus vaatii uhria!

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖ.

Rek. Suomen Vartijain Yhdistys r.y.

*

— **Vilpitön ja harras kiitoksemme** kaikille niille helsinkiläisille liikkeille ja yksityisillekin, jotka ystävällisesti olivat suurilla raha- ja tavaralahjoilla avustamassa järjestömme naisia järjestömme II:ien luentokurssien muonitustehtävässä. Oli mieluista huomata, että melkein jokainen liike, jonka puoleen rohkenimme kääntyä asiasta puhumaan, oli heti aulis auttamaan ja antamaan, mikä enempi, mikä vähempi. Karttusan kan san käden kautta syntyivät ne varastot, josta väsymättömät huoltajamme maukkaita ja voimakkaita aterioita pitkille pöydille kantoivat.

*

— **Ensi pyhänä lähdetään** oikein joukolla Pakinkylään, jonne on Helsingin piirin 20 alue varanut V.P.K:n talolle kokouksenkin. Noin 3 viikkoa sitten kävästiin niinikään Pakinkylässä, jossa perillä oli onnistunut kokous. Nyt kuuluu Pakinkylän perukoilla aina Käpylään asti, touhuttavan joukkorynnäkkölä Kalstalaisia vastaan. Varataanpas Helsinkiläiset oikein vankka joukko mukaan. Retkelle lähdetään täsmälleen klo 11 H.O.K:n luota Turuntie 20.

KURSSIEN lopettajaiset

olivat lauantaina klo 20. Niiden järjestelyn oli saanut tehtäväkseen Helsingin piirin 4 alue. Ohjelma oli rikas.

Alkusoiton jälkeen lausui avajaissanat aluev. Kari, laulaja Malmsten esitti erinomaisella taidolla useita laulukappaleita, jotka synnyttivät ihastuksen tunnelman. Lehtivartija Raikas lausui kirjoittamansa runon.

Johtajamme A. Kalsta piti sitten illan pääpuheen, jossa hän korosti pidettyjen kurssien suurta merkitystä. Puhe nostatti mielialan sangen korkealle. Nyt seurasi ohjelmassa vapaa sana, jonka aikana käytettiin hyvän joukon toistakymmentä puheenvuoroa.

Pidetyissä puheissa tuli voimakkaasti esille kurssien vaikutus. Taisteluhenki oli kaikissa vallalla, vakaa päätös oli itsekussakin vahvistunut siitä, että vain SKJ:n merkeissä tullaan Suomen kansa eheyttämään ja voittamaan elämälle jälleen.

Virkeinä, voimaa uhkuvina läksivät kurssilaiset maaseudulle työhön ja taisteluun Suomen kansan kokonaisuuden ja hyvinvoinnin puolesta.

*

— **SKJ:läiset, muistakaapas** taiteilija Vilho Viikarin konserttia, joka on Yliopistolla tiistaina ttk. 30. pnä alkaen klo 20. Lippuja saatavana m.m. SKJ:n lehtijaostolta ja arpajaistoimistosta.

卐

Kauppalehti mahtailee . . .

(Jatk. siv. 1)

siksi. »Arvovalta» on jo auttamattomasti kulunut liian läpinäkyväksi. Nuorison terve vaisto oivaltaa muuttuneitten olosuhteitten vaatimuksia paremmin kuin ne, jotka ovat siihen jo liian vanhat.

Mitä muuten Helsingin Osakepankkiin tulee, niin Kauppalehti eräässä suhteessa joko yrittää sotkea kortteja tai on sokeassa harmissaan erehtynyt. Ainakaan me emme ole arvostelleet pankin »pula-ajan painolastin likvidoimista» sellaisenaan, vaan noin suuren painolastin aikaansaattamista, sekä likvidoimiseen ryhtymiseen pitkäaikaista salaamista, sen seurauksineen osakekeinottelun y.m. muodoissa.

Mitä taas »luottoriski-vakuutusmaksuihin» tulee, niin paljastuu Kauppalehden eräästä sanonnasta sellainen kierous ja raakuus, että se on vertaansa vailla. Lehti kirjoittaa:

»Tämän tekijän (s.o. välttämättömien luottopoistojen) suuruus riippuu kunkin maan taloudellisten yritysten luottokelpoisuudesta ja vakavaraisuudesta yleensä, ja välillisesti siis kunkin maan pääomarikkaudesta.» (eli siis »säästäväisyydestä»?) (Huom.! toim.)

Toisin sanoen: korkeat pankkiherrat olisivat muka oikeutettuja vaatimaan jokaiselta pieneltäkin yksityisyrittäjältä, että hänessä riittäisi kykyä, tarmoa ja kaukonäköisyyttä rajoitetusta näköpiiristään oikein arvostelemaan suhdanteita, sekä korkomaksujensa lisäksi raskaalla työllään vielä säästämään riittävää »vakavaraisuutta» — noiden »arvovaltaisten» luotonantoerehdyksien korvaamiseksi. Mutta itseltään samat pankkiherrat eivät odota mitään yritystäkään luotonantonsa sellaiseen säätämiseen, että talouselämä pysyisi jossain määrin tasapainossa. Tämän he hyvin mukavasti jättävät »kysynnän ja tarjonnan lain» huoleksi, **siihen katsomatta, että tuskin mikään tekijä niin suuresti vaikuttaa kysynnän ja tarjonnan muodostamiseen kuin juuri — luotonanto- ja korkopolitiikka.** Ja koska suhdanneitten kehitystä on tietenkin helpompi seurata pankinjohtajan tähystyspaikalta kuin esimerkiksi pienviljelijäin tuvan ikkunasta, niin tässä Kauppalehden sanonnassa ilmenee suorastaan inhoittavaa heikomman pilkkaamista vahvemman taholta. **Tässä on tuon »ilmapiirin myrkytyksen» todellinen lähde.** Ja sitä ei voida poistaa ennenkuin vapaudutaan tuosta liberalistisesta »oikeaoppineisuudesta», joka, käytännön todistuksiin katsomatta, vielä uskottelee pankkien hyödyn koituvan koko yhteiskunnan hyödyksi. Tämä harhaoppi on tehnyt rahan ja luoton riistovälineiksi sekä sen välittäjistä yhteiskunnan todellisia herroja ja tasapainon hätittäjiä, sen asemesta että rahan tulisi rautatievaunujen tavoin palvella yhteiskunnan tarpeita, ja sen välittäjien tulisi rautatieläisten tavoin olla yrittelijöiden palvelijoita, joiden edessä ei kumarrella sen komeammin kuin junankuljettajankaan edessä. (Amerikan *yksityiset* rautatiet ovat niinikään riistovälineitä!).

Asian laita on se, että tässä kauaskantoisessa kysymyksessä nykyään todellakin kaksi aivan vastakkaista maailmankatsomusta kamppailevat keskenänsä maailmanvallasta — aivan niinkuin aikoinaan katolilaisuus ja lutherilaisuus. Ei ole siis kysymys vain siitä, kumpiko on paremmin perehtynyt »kansantaloustieteeseen» — Kauppalehtikö tai Saksan ja Italian uuden suunnan talousmiehet, tohtori Hjalmar Schacht mukaanlaskettuna. Arvostelu ei kohdistu Kauppalehden» todisteluihin», vaan itse siihen pohjaan, jolle ne ovat rakennetut — ja joka kaipaa uudistusta.

Kauppalehti on myöskin siitä huolissaan, että taaskin »eräs lehti» (tässä tapauksessa ainakaan emme me) on suositellut Saksan esimerkin seuraamista pankkikysymyksessämme. Onko tämä sitten niin huono neuvo? Saksassa vakavasti pohdittiin pankkien kansallistuttamista, mutta *päätettiinkin tarjota yksityisille luotonvälittäjille vielä tilaisuus vapaaehtoisesti mukautua kokonaisuuden edun palvelemisen vaatimuksiin.* Tällä tiellä voidaan meilläkin parhaiten palauttaa »kaiken luotonannon pohjana oleva luottamus».

Kun SKJ arvostelee nykyisen pankkitoiminnan heikkouksia ja tämän seurauksia, niin tämä ei tähtää sen äkilliseen muuttamiseen eikä sen häritsemiseen. SKJ herättää kansamme näkemään, että *tulevaisuuden* talouselämä on rakennettava ammattisääty- (eli »korporatiiviselle») pohjalle ja se myötävaikuttaa tämän pohjan luomiseen rakentavan kansallisen keskenäisen kasvatustyön avulla omien jäseniensä keskuudessa.

Ilman tätä koko talouselämää edustavaa ammatillista ryhmitystä ei voida kohtuudella vaatia pankkiherroiltakaan, että ne pystyisivät säätämään luotonantoaan talouselämän tasapainoa edistävällä tavalla. SKJ tahtoo siis luoda koneiston, joka vapauttaa niin pankkiherrat kuin yrittelijät niistä syytöksistä, joita he nyt toisilleen esittävät. Jos Kauppalehti luopuisi suurrahamahdin »myrkytettyä ilmapiiriä» luovien, liiallisten etuoikeuksien sokeasta puolustamisesta ja yhtyisi meihin ainakin uuden taloudellisen ajatussuunnan *epäluulottomaan tutkimiseen,* niin mekin väittäisimme, että »ajat paranevat», ja saisimme molemmat lopulta pankeiltakin kiitokset.

Hakaristi voittaa.

Raastavat kansaamme rautaiset kahleet,
Kutovat pauloja, kietovat lankoja,
Raskaat on kansamme elämän ahteet,
viha ja itsekkyys kun virittävät ansoja.

Kulkee kansamme pimeässä yhä,
sen työtä, rahavalta tunnoton ryöstää.
Vielä ei kansamme työ ole pyhä,
viel' ei ole tietoa eikä näy loppua yöstä.

Kansamme, tuntija puutteen ja nälän,
omistaja tarmon, metsän, viljavan maan.
Kärsijä vihan, työttömyyden hädän,
rahavallan orja, milloin sinut sinut vapaaksi saan?

卐

Meillä on aate ja elämän usko,
luottamus vakaa on tulevaisuuteen,
reipas mieli, kirkas huomenen rusko.
Me uskomme kansamme voimaan, elämään uuteen.

Kansamme kärsivän tahdomme nostaa,
me tahdomme syviä vakoja kyntää,
luovalla työllä menestyksen ostaa.
Nyt työhön kansani, ruskeapaidat kun ryntää.

Työmies pellon, hengen; tekniikan taidon,
hallussa meillä on sopusoinnun taika.
Nostamme maastamme viljavan laihon,
aatteemme voittaa, nyt elämän uuden on aika.

Työn ja leivän kaikille, maa voi antaa,
sopusointu syntyä, vapaus koittaa,
polvelle uudelle aatteemme kantaa.
Täällä hakaristi nousee, se kasvaa, se voittaa!

H:ki 20/1 -34. *Y. R.*

Maataloutemme . . .

(Jatk. siv. 1)

suuden etu on asetettava ennen yksityisten henkilöiden ja ryhmien etuja, sekä luomalla — ammattisäätylaitoksen muodossa — koneiston, joka pystyy **käytännössä toteamaan** tasapainon ja kokokonaisuuden edun vaatimukset sekä **niinikään käytännössä** valvomaan ja ohjaamaan näitten vaatimusten täyttämistä.

Toivomme Hufvudstadsbladet'in heräävän tämänkin oivaltamaan, joskin tiedämme tarjoavamme sille yhtä kovan kuin katkerankin pähkinän purtavaksi. On ymmärrettävissä, mutta ei puolustettavissa, että nykyisen järjestelmän äänenkannattajat mahdollisimman kauan pysyvät kiinni toivossa löytää ulospääsy nykyisestä sosialisesta ja taloudellisesta pulatilasta uhraamatta mitään eräitten etuoikeuksista, — ennenkaikkea rahavallan — joille vale-liberalismi tuottaa hyötyä. **Mutta asia on kun onkin se, ettei uuteen kansalliseen elämään voida päästä ilman uhrauksia juuri niiden taholta, joilla on enemmän uhrattavaa.** Siitä ei pääse yli eikä ympäri.

Kansantaloutemme tervehtymisen perusedellytys on **KANSAN OSTOKYVYN NOSTAMINEN,** ja sitä ei voida ratkaisevasti nostaa muulla tavalla kuin **SUPISTAMALLA RAHA-**(laina-)**PÄÄOMAN KORKOA. Ja TURVALLISUUSOIKEUKSIA, SEKÄ LISÄÄMÄLLÄ VASTAAVVASTI LUOVAN TYÖN VOITTO- JA TURVALLISUUSOIKEUKSIA.** Tämä on **YKSITYISOMISTUSOIKEUDEN TUNNUSTAVAN KANSALLISEN** sosialismin vaatimus, joka pohjautuu sen 6-teen, 8-teen, 9-teen ja 10-teen perusajatuksiin:

6. Yksityisomistusoikeus pysyy koskemattomana, mutta se ei saa tulla voimakeinoksi yhteiskunnan ja kokonaisuuden edun kustannuksella ja vahingoksi.

8. Kansantalouden tehtävänä on kysynnän tyydyttäminen, eikä lainapääoman mahdollisimman suuri kannattavaisuus. On luotava taloudellemme edellytykset pysyttäytyä vapaana nykyisen korkotalouden rasituksista. Siksi on vapauduttava ylivaltiollisesta rahamahdista, sillä vain siten voidaan toteuttaa yhteiskunnallisen elämän ja kansantalouden korkeinta lakia yhteishyvää ja estää keinottelu kansalaisten työllä.

9. Rahatalous on niinikään alistettava valtakunnan kokonaisuuden palvelijaksi.

10. Maataloutta kansantaloutemme päätoimena on järjestelmällisesti tuettava kokonaisuuden edun pohjalla, toteuttamalla järkiperäisiä maareformeja sekä luomalla elinkykyisiä uutisasutuksia ja ehkäisemällä kaiken maa- ja metsäkeinottelun.

Sos. dem. pomot huolissaan...

(Jatk. siv. 1)

sivat hajoitettujen työnantajajärjestöjen entiset toimihenkilöt. Tämän valheen esittää Suomen Sosialidemokraatti vain harmissaan siitä, etteivät näihin tärkeihin paikkoihin ole asetettu sen juutalaisia ystäviä, vaan *todellisia, saksalaisia* työväen edustajia. Ja mikä on tärkeintä: Suomen Sosialidemokraatti *tahallaan salaa* lukijoiltaan sen oleellisen seikan, että yrittäjän ja valtion työnedustajain *välillä* ovat olemassa eri asteiden *työoikeudet,* joissa työväki ja henkilökunta ovat riittävän voimakkaasti edustettuina, ja joiden päätökset ovat työnantajalle yhtä sitovia, kuin muidenkin tuomioistuimien päätökset.

Valheellinen on myöskin väite, että Saksan nykyinen hallitus olisi muka suurkapitalistien asettama. Päin vastoin on totuus se, että Hitler ja natsipuolue ovat ennenkaikkea taistelleet juuri tuota rahavaltaa vastaan, joka koronkiskonnan kautta piti Saksan työväkeä kurjuudessa ja työttömyydessä. Vasta sitten, kun natsit olivat saaneet niin suuren osan Saksan työväestä puolelleen, että ne ääntensä enemmistöllä voivat murtaa suurrahavallan vastarinnan, tuli heille mahdolliseksi ottaa hallitusvalta käsiinsä ja alkaa taistelunsa Saksan työtätekevän kansan elinehtojen parantamiseksi.

Sinulle, Suomen työläinen, on ehkä vaikea uskoa, että ne miehet ja ne lehdet, joiden olet luullut taistelevan sinun puolestasi, olisivat näin pahasti sinua pettäneet ja sinulle valehdelleet. Kuitenkin tämä on kylmä totuus. Ajattele vain sinun omaa kurjuuttasi ja vertaile sitä pomojesi loistoasemiin, niin et enää kauan epäile. Ehdota pomoillesi, että he kustantaisivat kymmenelle *tavalliselle työmiehelle* Saksan matkan kahdeksi viikoksi, jotta nämä saisivat siellä *omin silmin* ottaa totuudesta selvää, mutta vaadi, että tähän tarkoitukseen valittaisiin todellakin täysin riippumattomia ja itsenäisesti ajattelevia työläisiä eri puolilta maata. Voit olla melko varma siitä, että pomosi tulevat jos jonkinlaisilla tekosyillä yrittämään estää tämän ehdotuksen toteuttamisen, sillä heidän paha omatuntonsa ei tällaista voi sallia.

Me emme voi vaatia, että sinä, Suomen työläinen, sokeasti uskoisit meidän sanoihimme. Sentähden kehoitammekin sinua *itse,* ja täysin meistä riippumatta, ottamaan totuudesta selvää.

KATAJAISEN KANSAN KOULUPENKKI.

ARKI-IHMISEN MIETTEITÄ II.

(Jatkoa edelliseen numeroon.)

Tämä Suomen kansa näyttää olevan melko elinvoimaista joukkoa päättäen siitä, ettei se sinä yli tuhatvuotisena aikana, minkä se on tällä niemellään asustanut, ole survoutunut suurempien kansojen jalkoihin. Ei ole survoutunut siitäkään huolimatta, että sitä on lakkaamatta hutkittu puolelta jos toiseltakin ja että se itsekin on hyvällä halulla huitaissut aina takaisin. Mutta ehkäpä se juuri siitä syystä onkin jaksanut säilyä osoittaen viime aikoina jopa vahvistumisoireitakin.

Pohjimmaisena syynä lienee pidettävä kumminkin Suomen kansassa kautta vuosisatojen havaittua piirrettä: halua olla *vapaa.* Jo se seikka, että tämä kansa on tänne kylmään ja karuun seutuun aikoinaan siirtynyt, vaikka sillä olisi ollut parempiakin laitumia saatavana, osoittaa, että joku pakottava syy on ollut sen siirtymiseen vaikuttamassa. Ja koska syy ei ole ilmeisestikään ollut ilmaston tai maaperän sopimattomuudessa, niin on sen täytynyt ainakin osittain olla haluttomuudessa ruveta toisen komennettavaksi. Eikä suomalainen olekaan mikään toisen komennettava laumaihminen. Tämä on todettavissa siinäkin, että esi-isämme ovat olleet uudisasukkaita, joista useimmat ovat tahtoneet asua etäällä naapureista, omalla töyräällään, oman lampensa rannalla. Tällainen asumistapa karussa maassa on tietenkin vaatinut mieheltään, paitsi itseluottamusta, myös perusteellista ja itsenäistä harkintaa. Näin on suomalaisen luonne vuosisatojen kuluessa muokkautunut sellaiseksi, jollaisena se nykypäivinä havaitaan kansan terveimmässä osassa. Ei ole myöskään unohdettava tunnettua luonteen päättävää kestävyyttä, sisua, joka sekin samalla on aikojen kuluessa kehittynyt, vaikka se toisinaan ilmeneekin aiheettomana itsepäisyytenä.

Valtiollisesti Suomen kansa on ollut torpparin asemassa vuosisatoja. Vapautta rakastavalle kansalle oli varmasti aikanaan sopivampaa joutua Ruotsin kuin Venäjän torppariksi, sillä Ruotsi antoi meidän melko vapaasti hoidella asiamme ja sitäpaitsi jouduimme siten länsimaisen, yksilöllistä vapautta suosivan sivistyksen pariin. Mutta torppari on kuitenkin aina vain torppari, ja niin saimme torppariveroksi luvan ruotsalaistaa sivistyneistömme, ainakin kielellisesti, ja usein puolustautua ryssää vastaan omin nokkinemme. Ja kun tiukka paikka tuli Ruotsille, niin jätettiin meidät kaipauksetta ryssän haltuun. Olihan siinä torppariveroa tarpeeksi, puhumattakaan suomalaisten merkitsevästä osanotosta Ruotsin sekalaisella menestyksellä käymiin sotiin. Voimme siis aivan täydellä syyllä katsoa siinä suhteessa velat maksetuiksi. — Niiden pesunkestävien viikinkien jälkeläiset taas, joita tänne Ruotsin vallan aikana kotiutui, ovat työllään tämän maan hyväksi osoittaneet haluavansa kuulua tähän kansaan. Ja osoittavat sen puheissaankin, muutamia hassahtavia poikkeuksia lukuunottamatta.

*

Ja nyt antakaamme hetkeksi suunvuoro jollekin muinaisista esi-isistämme. Kuvitelkaamme entisajan pitkäpartaisen kylänvanhimman nousevan haudastaan jälkeläistensä ja heimonsa hommia tarkastelemaan. Uljaasta ulkonäöstään ja terävästä katsannostaan päättäen on hän ollut muita laaja-aatteisempi, joten voimme häneltä odottaa melko ymmärtäväistä suhtautumista saavutuksiimme. Hommattuamme ukolle seuraksi ja esittelijäksi joukon jälkeläisistään, jonkun nykypolven yliopistokoulutuksen saaneen herrasmiehen, olemme valmiit alistumaan ukon arvosteltavaksi.

Jos heti alkajaiskahvin paineeksi asia aloitetaan ilmoittamalla ukolle, että Suomi on nyt itsenäinen valtio ja Suomen kansa itsenäinen kansa, niin mitä luulette ukon siihen sanovan? Hän ei sano yhtään mitään, eipä edes näy kiinnittävän koko ilmoitukseen juuri huomiotakaan! *Ilmeisesti hän pitää itsenäisyyttämme ilman muuta luonnollisena asiana!* Pojan siinä ukolle kehuskellessa ja vakuutellessa itsenäisyytemme suurta merkitystä tokasee tämä äkkiä: »Missä kunnossa on aseväki?» Poika ehättäikse selittämään puolustuslaitostamme ukon kuunnellessa tarkkaavasti ja arvostelevana. Lopuksi ukko mietteissään tuumii: »Niin, kyllä sen ryssän kanssa on aina oltava varuillaan, *olipa sitä hallitsemassa kuka tahansa.*»

Käy sitten poika ukolle selittämään taloudellista elämäämme. Ihmetellen ukko kuuntelee pojan esitystä uusista keksinnöistä ja eri elinkeinojen kehittymisestä. Kysäseepähän viimein, että ovatko kaikki laitokset omaa tekoa. Kuultuaan ulkolaiselta paljon tavaraa saatavan kysyy hän, että mitä annetaan ulkolaiselle vastikkeeksi. Poika vastaa, että etupäässä puutuotteita ja lisänä maanviljelystuotteita ja karjantuotteita. Tähän tuumii ukko, että mahtaapa olla paljon tavaraa menossa, kun ulkolainen on niin paljon tilalle antanut. — Mutta pojan ilmoittaessa sitten, että on pitänyt ottaa myös ulkolaiselta lainaksi rahaa, jotta on työt käyntiin saatu, pudistaa ukko päätänsä ja sanoo: »Huonoa se kaupanteko sitten on! *Kovin on vaikeata velallisen velkojansa kanssa kauppoja tehdä, on liiaksikin mielin kielin oltava.*»

Poika väittää, että asiat ovat muualla maailmassa samanlaiset. Hän selostelee sitten pitkälti meidän rahajärjestelmäämme. Ukko myöntää, että rahaa pitää olla enemmän liikkeellä kuin entiseen aikaan, koska väki on lisääntynyt ja työjakoa on kehitetty melko pitkälle. Sen hän myös myöntää, että paperi on rahana mukavampaa liikutella kuin kulta; vieläpä sekin tuntuu hänestä hyväksyttävältä, että paperirahaa vastaa määrätty kultakasa valtion pankissa. Mutta sitten alkaa hän epäillä, että tässä on koira haudattuna. Poika nimittäin sanoo, että paperirahaa tarvitaan lisää, jos yritetään ruveta jotain uutta ja suurempaa puuhailemaan. Tätä varten on ulkolaiselta lainattava valtion pankkiin lisää kultaa, sillä jos niitä paperirahoja muuten vain lisätään, niin ei niille paperirahoille anna kukaan entistä arvoaan. Se kultakilomäärä, mikä on pankissa, määrää siis, paljonko paperirahaa on liikkeellä, ja paperirahamäärä, mikä on liikkeellä, määrää suurin piirtein, paljonko voidaan tehdä työtä. Suomen kansa *ei* saa siis puskea työtä niin paljon kuin sitä haluttaa ja sillä on työmaata, *sillä Suomen kansan työpaljouden määrää pankissa löytyvän kultakasan paino!* Päästyään pojan antamista tiedoista tähän johtopäätökseen, alkaa ukko pitää koko rahajärjestelmäjuttua epäonnistuneena pilana.

Onko se sitä? — —

Pahin on ukolla kumminkin vielä kuulematta. Poika nimittäin kertoo, että suurin osa pankissa löytyvästä kullasta on ulkolaiselta lainattu ja että me saamme ulkolaiselle siitä lainakullasta maksaa sievoisen korvauksen *joka vuosi uudelleen.* Korvaus on niin suuri, että ehkä parissakymmenessä vuodessa koko pankin kultakasa hupenisi noihin korvauksiin. Sitä varten meidän täytyy, tuon kultakasan säilyttämiseksi, antaa ulkolaiselle *enemmän edestä tavaraa kuin mitä sieltä saamme.* Ukon kysymykseen, että kuinkas olisi, jos maksaisitte ne kultalainanne takaisin ulkolaiselle, poika vastaa, että silloin ei sillä meidän paperirahalla tietenkään olisi enää mitään arvoa. Ja siitä johtuisi, että *suuri osa meistä kuolisi nälkään tai joutuisi puutteeseen, vaikka pellot ja tehtaat lakkaamatta tavaraa työntäisivät!* Taloudellisen elämän lait ovat, kuulema, sellaiset. — Ukon muoto jo muuttuu, vihaisena hän ärähtää: »Hiiteenkö sinä, pojan torvelo, olet älysi heittänyt? *Ja ovatko ne muut kaikki yhtä viisaita?*»

Kuinkahan lie. — —

Sanomalehdistö tietenkin leimaisi ukon *pulamieheksi.*

— — —

Maailmassa on iso joukko ihmisiä, ja varmaan meillä jokaisella samantapaisia tuttavia, jotka päivästä päivään vippaavat rahaa muka »päästäkseen elämisen alkuun». Mitä mieltä ihmiset yleensä ovat tällaisista vippaajista?

Myös Suomen kansa on ahkerasti vippaillut, sekin »päästäkseen elämisen alkuun». *Mitä mieltä ihmiset ovat tällaisesta vippailevasta kansasta?*

Paras neuvo vippailevalle ihmiselle on: »*Koeta hankkia rahasi työllä, äläkä vippaamalla.*»

Olisikohan se paras neuvo myös vippailevalle Suomen kansalle? — —

*

Suomen kansa on vielä useissa kysymyksissä luonteeltaan torppari. Puuttuu *rohkeutta* poiketa niistä totutuista kaavoista, joita torppari näkee entisen isäntänsä ja muiden isojen isäntien käyttävän. Tämä johtaa käytännöllisessä elämässä ulkolaisen tuotteen ja menettelytavan hyväksymiseen ennen kotimaista, useinkin arvostelutta. Ja kumminkaan ei meiltä puutu kykyä eikä mahdollisuuksia toimia ominkin päin. Tästä ovat esimerkkinä kivääri- ja lentokoneteollisuutemme, A.I.V.-rehumme,, sillinpyyntilaivastomme ja monet muut.

Sittenkin käy aina niin, että jos jotakin tuotetta varten, jota on ulkoa ostettu, aiomme perustaa omaan maahan tehtaan, niin ulkolainen laskee heti huhuja liikkeelle, ettei se kannata. Ja usein ulkolainen voi sen käytännössäkin todistaa, jos tehdas kaikesta huolimatta perustetaan. *Pelkästä ihmisystävällisyydestäkö ulkolainen meille ilmoittaa, ettei se kannata?* Mistä syystä se sitten kannattaa, jos ulkolainen sen itse perustaa?

Ja jos asiamme jonakin hetkenä näyttävät menevän hyvin, niin tuumitaan heti, kuvaavaa kyllä, että nyt saamme ulkomailta *halpakorkoisia lainoja!* Ja sitten todetaan tyytyväisinä, että *rahaa virtaa maahan,* nyt meidän passaa olla! Mutta huomataanko, että nämä ilot eivät tule ilmaiseksi. Raha on olevinaan hyväntekijä, mutta kiskoo sittenkin hyvistä töistään aika kauniita summia!

Meidän on vapauduttava ulkolaisen meihin tarkoituksella pänttäämistä ennakkoluuloista. Me emme saa esiintyä kuin rikas mutta tyhmä maalaispoika Helsingin herrain narrina. Emmekä saa vesi kielellä katsella ulkolaisen rahan komentoa maassamme, ulkolaisen tehtailijan liikevoittoja maassamme, emmekä ulkolaisten »ammattimiesten» tunkeutumista leipämme ääreen. Siitä syystä: *pois ruikutus* pääomaköyhyydestämme ja kokemattomuudestamme. Suomen kansaa odottaakin vielä kerran riemun päivä, päivä, jolloin voimme sanoa ulkolaiselle: Nyt me hoidamme taloudellisetkin asiamme itsenäisesti. — *Sitä varten on meidän vain uskottava, että me kykenemme ne järjestämään.*

HANS FALLADA:

Mikä nyt eteen, Pinneberg?

Falladan jouluksi ilmestyneessä kuuluisassa romaanissa pistää ensiksi silmään tekijän kertojanlahjat. Kun uskaltaa ottaa käsiteltäväkseen nykyisen työttömyysromaanin, täytyy kirjoittajalla olla mitä puhtain taidevaisto, ettei hän horjahda mauttomuuksiin taikka kaikki turmelevaan tendenssiin. Ja juuri tuon kohdan nojalla voidaan heti väittää, että teos on mitä puhtainta taidetta, niin puhdasta, että se on jo melkein yhtä todellisen elämän kanssa. — Pinneberg on eräs aivan tavallinen saksalainen ihminen ennen kansallissosialismin nousua ja voittoa. Hän kuuluu n.s. kaulusköyhälistöön ja joutuu nuoren vaimonsa ja poikansa vuoksi taistelemaan leivästä ja omasta vähäisestä elämästään maailmassa. Koko ajan henki romaanissa on kuvattu mitä täydellisimmin: missään ei anneta arvoa ihmisyydelle eikä eetillisille arvoille, vaan kaikkia ihmisiä ohjaa kylmä materialismi ja oman edun tavoittelu — tulivatpa nuo edut sitten kunniallisella taikka kunniattomalla tavalla. Pinneberg edustaa siinä yksinään satojatuhansia muita kaltaisiaan vähäosaisia ja hän on joka hetki musertumaisillaan ahtaan ajan ja sen hengettömyyden painon alle. Viimein hän joutuu työttömäksi ja saa nälkäisenä ja kotia ajatellen katsella ruokakaupan ikkunan takaa, kun poliisi ajaa hänet pois jalkakäytävältä melkein kuin eläimen. Silloin hän on katketa: hän ei voi enää näyttää silmiäänkään vaimolleen siitä syystä, että hän on jo niin kurja ihmishylkiö, ettei saa kunniallisten ihmisten tavoin kulkea enää kadullakaan. — Mutta hän ei murru, hänessä ja hänen vaimossaan on vielä luottamus toisiinsa ja ehkä luottamus toisen ja paremman ajan tulemiseen — paremman ihmisenkin tulemiseen . . .

Kaikki, jotka tahtovat tutustua Saksan kansan niin aineellisiin kuin henkisiinkin kärsimyksiin edesmenneinä vuosina, voivat seurata tämä tavallisen Pinnebergin liikuttavia kokemuksia taistellessa sielunsa ja leipänsä puolesta. Tämä jos mikä osoittaa koko ajan mädännäisyyden ja kurjuuden — koko sen matalien henkien riehumisen, joka sitten antoi kuin koko voiman uudelle nousulle ja uudelle ihmisyyshuudolle. Ja se, joka lukee ensin Pinnebergin ja sen jälkeen Horst Wesselin tarinan, ymmärtää vasta, ettei koko nykyinen aika katinkultakiiltoineen ole muuta kuin valhetta — hyvin suurta valhetta todellisesta ihmisyydestä. Sillä nuo kaksi kirjaa luettuaan ei voi muuta kuin panna kätensä hiljaa ristiin ja ruveta ajattelemaan Jumalan kymmentä käskyä — ja sitäkin valhetta, miten niitä nykyisin tulkitaan ja vääristellään.

Falladan romaani on ensimmäisiä kirjoja, mitä meidän on luettava.

As.

Suomen Kansan Järjestö
JÄRJESTÖTOIMISTO ja KANSLIA
Helsinki, Etelä Makasiininkatu 6.

Puhelimet:

Järjestön johtaja, Toimiston päällikkö, Järjestön rahastaja	24 100
Lehtijaosto: kassa, ilmoitukset, tilaukset	34 793
Toimitus	21 456
Arpajaistoimisto	33 156
Työtoimisto	24 100

HELSINGIN PIIRITOIMISTO, E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100
Uudenmaan piirikanslia, E. Makasiininkatu 6. Puh. 24 100
Turun aluekanslia, Turku, Rauhank. 8, puh. 3455.
Mäntsälän alue, Mäntsälä, Vuori.
Länsi-Uudenmaan alue, Karjaa. Puh. 1 41
Kuopion aluekanslia, Kuopio. Puijonk. 15.
Vaasan I aluekanslia, Korsholma, opett. Kull.
Vaasan 2 aluekanslia, Vaasa, Vaasanpuistikko, Kerman
Viipurin aluekanslia, Viipuri, Ristimäki, Kaalimaankatu 2, Saarinen.
Jyväskylän alue, Jyväskylä, Emans. Puh. 2 31

Herää 卐 Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja.

Tilaushinnat:

1/1 v.	35:—
1/2 v.	20:—
1/4 v.	15:—
1 kk.	6:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:
Palstamm. tekstin jälkeen 1:—, tekstissä 1:20, määrätyllä paikalla 10 % koroitus.
Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1934. Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.